

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

ΕΝΩΠΙΟΝ: Ε. ΕΦΡΑΙΜ, Π.Ε.Δ.

Αρ. Αγωγής: 5210/2016

Μεταξύ:

CEAC Holdings Limited

Εναγόντων

v.

1. Μαυροβουνίου, μέσω του Υπουργείου Εξωτερικών και Ευρωπαϊκής Ολοκλήρωσης του Μαυροβουνίου
2. Veselin Perisic, υπό την ιδιότητα του ως Διαχειριστή Παραλήπτη της εταιρείας Kombinat Aluminijuma Podgorica A.D.
3. Montenegro Bonus LLC

Εναγομένων

Αίτηση ημ. 14.11.18 από Εναγόμενο 1 για παραμερισμό και ή αναστολή του διατάγματος επίδοσης, της επίδοσης και της Αγωγής λόγω έλλειψης δικαιοδοσίας και ή μη καταλληλότητας και ή μη αποκάλυψης

Ημερομηνία: 10 Νοεμβρίου 2020

Εμφανίσεις:

Για τον Εναγόμενο 1 - Αιτητή: κ. Μ. Δράκος για Δράκος & Ευθυμίου ΔΕΠΕ

Για τους Ενάγοντες - Καθ' ων η Αίτηση: κ. Σ. Παύλου για Πατρίκιος Παύλου & Συνεργάτες ΔΕΠΕ

Ε Ν Δ Ι Α Μ Ε Σ Η Α Π Ο Φ Α Σ Η

Με την παρούσα Αίτηση ο Εναγόμενος 1 - Αιτητής ζητά διατάγματα με τα οποία να ακυρώνονται και ή παραμερίζονται

- (i) το μονομερώς εκδοθέν διάταγμα ημ. 9.11.16 για χορήγηση άδειας επίδοσης εκτός δικαιοδοσίας
- (ii) το μονομερώς εκδοθέν διάταγμα ημ. 4.10.17 για χορήγηση άδειας επίδοσης εκτός δικαιοδοσίας
- (iii) η επίδοση της Αγωγής
- (iv) το κλητήριο ένταλμα
- (v) η Αγωγή
- (vi) το μονομερώς εκδοθέν διάταγμα ημ. 20.10.16 για σφράγιση του κλητηρίου εντάλματος,

καθότι δεν έχει καταδειχθεί ότι έχει συντελεστεί αστικό αδίκημα εντός δικαιοδοσίας και ή ότι υπάρχει δικαιοδοτική βάση εναντίον του Αιτητή και ή καθότι το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας δεν έχει δικαιοδοσία να εκδικάσει την επίδικη διαφορά και ή καθότι τα Κυπριακά Δικαστήρια δεν είναι το κατάλληλο forum για την εκδίκαση της απαίτησης των Εναγόντων και ή καθότι οι Ενάγοντες έχουν παραβεί το καθήκον για πλήρη και ειλικρινή αποκάλυψη και ή καθότι δεν έχει καταδειχθεί ότι υπάρχει εκ πρώτης όψεως καλό αγώγιμο δικαίωμα.

Όπως αναφέρεται στην Αίτηση, τα γεγονότα στα οποία αυτή στηρίζεται φαίνονται στον φάκελο της υπόθεσης και στη συνημμένη σε αυτή ένορκη δήλωση της κας Α. Βασιλείου (εφεξής «η ΑΒ»), δικηγόρου στο δικηγορικό γραφείο το οποίο εκπροσωπεί τον Εναγόμενο 1 - Αιτητή. Στην ένορκη της δήλωση η ΑΒ αναφέρεται βασικά στη διαιτητική απόφαση UNCITRAL στην οποία, ως ισχυρίζεται, εξετάστηκαν όλες οι προβαλλόμενες στην παρούσα Αγωγή αξιώσεις και απορρίφθηκαν καθώς επίσης και στη μη ύπαρξη δικαιοδοσίας των Κυπριακών Δικαστηρίων για την εκδίκαση της παρούσας Αγωγής λόγω του ότι δεν τελέστηκε αστικό αδίκημα στην Κύπρο και ότι η Κύπρος δεν είναι το κατάλληλο forum. Η ΑΒ παραθέτει λεπτομερώς τα γεγονότα τα οποία αφορούν την παρούσα Αγωγή και ακολούθως αναφέρεται σε διάφορες δικαστικές και διαιτητικές διαδικασίες, για να καταδείξει ότι οι Ενάγοντες είχαν στη διάθεση τους διάφορα fora στα οποία προέβαλαν τις αξιώσεις τους και απέτυχαν και επομένως τώρα προσπαθούν να τις

προβάλουν στην Κύπρο χωρίς όμως αυτά τα γεγονότα να έχουν οποιαδήποτε σχέση με την Κύπρο. Τέλος, ισχυρίζεται ότι οι Ενάγοντες έχουν παραβεί το καθήκον για πλήρη και ειλικρινή αποκάλυψη παρουσιάζοντας ουσιαστικά μια μονόπλευρη εικόνα των γεγονότων και χωρίς αναφορά στις πιθανές θέσεις, επιχειρήματα και υπερασπίσεις του Αιτητή.

Οι λόγοι ένστασης συνοψίζονται ως εξής:

- 1) Η Αίτηση χρησιμοποιείται ως μέσο καταπίεσης και ή σκοπεύει στην προώθηση αλλότριων και ή αθέμιτων σκοπών και ή στο να στερήσει τους Καθ' ων από την προώθηση των νόμιμων δικαιωμάτων τους.
- 2) Δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις για την έγκριση της Αίτησης.
- 3) Η σκοπούμενη ακύρωση και ή ο παραμερισμός αποτελεί δραστικό και εξαιρετικό μέτρο το οποίο δεν δικαιολογείται στην παρούσα περίπτωση.
- 4) Τα Κυπριακά Δικαστήρια έχουν δικαιοδοσία να επιληφθούν της Αγωγής και ή είναι το κατάλληλο forum και ή δεν δύνανται να αποποιηθούν της δικαιοδοσίας τους.
- 5) Τα εγειρόμενα ζητήματα δεν είναι αμιγώς νομικά και επομένως το Δικαστήριο θα πρέπει να ακούσει μαρτυρία επί της ουσίας κατά την ακροαματική διαδικασία για να αποφασίσει επί τούτων.
- 6) Τα Δικαστήρια του Μαυροβουνίου δεν είναι τα κατάλληλα και ή δεν είναι ανεξάρτητα και ή αμερόληπτα και ή τυγχάνουν επηρεασμού από τους αξιωματούχους του κράτους και σε περίπτωση εκδίκασης της επίδικης διαφοράς δεν διαφυλάσσεται το δικαίωμα των Καθ' ων για δίκαιη δίκη λόγω του ότι η Αγωγή στρέφεται εναντίον του κράτους του Μαυροβουνίου το οποίο ελέγχει και ή επηρεάζει τη δικαστική εξουσία του Μαυροβουνίου.
- 7) Ο Εναγόμενος 2 με την καταχώριση σημειώματος εμφάνισης άνευ όρων αποδέχθηκε τη δικαιοδοσία του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας και από τη στιγμή που ένας εκ των Εναγομένων αποδέχθηκε τη δικαιοδοσία δεν υπάρχει κώλυμα εκδίκασης της Αγωγής.

- 8) Υπάρχει υπέρμετρη καθυστέρηση στην καταχώριση της Αίτησης.
- 9) Ο Αιτητής δεν έχει προσκομίσει οποιαδήποτε μαρτυρία η οποία να δικαιολογεί την έκδοση των αιτούμενων διαταγμάτων.
- 10) Η Αίτηση είναι αντικανονική και ή παράτυπη και ή νομικά αβάσιμη.
- 11) Τυχόν έγκριση της Αίτησης θα προκαλέσει τεράστια αδικία και ζημιά στους Καθ' ων.
- 12) Ο Αιτητής παραπλανεί το Δικαστήριο ως προς τα ουσιώδη θέματα και ή την ισχυριζόμενη παράβαση του καθήκοντος για πλήρη και ειλικρινή αποκάλυψη.

Η ένσταση επίσης στηρίζεται ως προς τα γεγονότα στον φάκελο της υπόθεσης και στη συνημμένη σε αυτή ένορκη δήλωση της κας Α. Αντωνίου (εφεξής «η ΑΑ»), δικηγόρου στο δικηγορικό γραφείο που εκπροσωπεί τους Ενάγοντες - Καθ' ων. Σε αυτή η ΑΑ παραπέμπει στην ένορκη της δήλωση ημ. 7.11.16 που συνοδεύει την αίτηση για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας ως προς τα γεγονότα της υπόθεσης και ουσιαστικά επαναλαμβάνει και αναλύει τους λόγους ένστασης. Ειδικότερα η ΑΑ ισχυρίζεται ότι ένα μεγάλο μέρος της επίδικης απάτης και του δόλιου σχεδίου το οποίο εφάρμοσαν και εκτέλεσαν οι Εναγόμενοι εναντίον των Εναγόντων έχει λάβει χώρα στο Μαυροβούνιο, όπου η Kombinat Aluminijsma Podgorica A.D. διεξήγαγε τις επιχειρηματικές της δραστηριότητες, όμως μεγάλος αριθμός αλληλογραφίας στάλθηκε από το Μαυροβούνιο προς τους Καθ' ων στην Κύπρο και η οποία (αλληλογραφία) αποτελεί μέρος της υλοποίησης της απάτης, έλαβε χώρα στην Κύπρο και συνδέει τη διαφορά με τη δικαιοδοσία των Κυπριακών Δικαστηρίων. Αποτελεί επίσης ισχυρισμό της ΑΑ πως οι Καθ' ων προέβησαν σε πλήρη αποκάλυψη, επισημαίνοντας ότι η μια διαιτητική διαδικασία δεν σχετίζεται με τα γεγονότα της παρούσας υπόθεσης ενώ η διαιτησία UNCITRAL αφορούσε συμβατικές υποχρεώσεις και όχι απάτη και δόλο και εν πάση περιπτώσει σε αυτή γίνεται αναφορά στην ένορκη δήλωση της ΑΑ ημ. 7.11.16.

Σημειώνεται ότι και οι υπόλοιποι Εναγόμενοι, σε διαφορετικές ημερομηνίες, καταχώρισαν παρόμοιες αιτήσεις με τις ίδιες αιτούμενες θεραπείες και ως επί το πλείστον τα ίδια εγχειρόμενα ζητήματα, στις οποίες οι Καθ' ων καταχώρισαν

ξεχωριστή ένσταση η οποία όμως είναι κοινή και για τις τρεις αιτήσεις και αναφέρεται σε όλους τους Εναγόμενους.

Όλες οι αιτήσεις εκδικάστηκαν την ίδια μέρα. Κατά την ακρόαση των αιτήσεων οι δικηγόροι κατέθεσαν γραπτές αγορεύσεις και προέβησαν σε κάποιες προφορικές διευκρινίσεις και προσθήκες. Μάλιστα ο δικηγόρος των Καθ' ων κατέθεσε μια κοινή αγόρευση και για τις τρεις αιτήσεις, πλην όμως το Δικαστήριο θα εκδώσει τρεις ξεχωριστές αποφάσεις.

I. Ιστορικό Διαδικασίας στην Αγωγή

Για σκοπούς εξέτασης της Αίτησης, κρίνεται σκόπιμο όπως τεθεί εξ αρχής το ιστορικό της διαδικασίας στα πλαίσια της Αγωγής, όπως προκύπτει από τον φάκελο του Δικαστηρίου και αποτελεί κοινό έδαφος μεταξύ των δύο πλευρών:

1. Στις 3.11.16 οι Ενάγοντες καταχώρισαν την παρούσα Αγωγή με γενικώς οπισθογραφημένο κλητήριο ένταλμα αφού είχε ήδη εκδοθεί διάταγμα ημ. 20.10.16 για σφράγιση αυτού στα πλαίσια της Γενικής Αίτησης 430/16, το οποίο και επισυνάπτεται στο κλητήριο.
2. Στις 7.11.16 οι Ενάγοντες καταχώρισαν μονομερή αίτηση για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας της ειδοποίησης του κλητηρίου, της εν λόγω αίτησης και του διατάγματος που ήθελε εκδοθεί στα πλαίσια αυτής, συνοδευόμενη από ένορκη δήλωση της ΑΑ ημ. 7.11.16.
3. Στις 9.11.16 το Δικαστήριο εξέδωσε σχετικό διάταγμα για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας στους τρεις Εναγόμενους δυνάμει της Σύμβασης της Χάγης ή της Διμερούς Συμφωνίας η οποία κυρώθηκε με τον Ν.179/86.
4. Οι Ενάγοντες έλαβαν επιστολή ημ. 13.2.17 από το Υπουργείο Δικαιοσύνης για τη διεκπεραίωση της επίδοσης στους Εναγόμενους 3 και στις 6.3.17 οι Εναγόμενοι 3 καταχώρισαν εμφάνιση υπό διαμαρτυρία.
5. Στις 30.8.17 οι Ενάγοντες επανήλθαν με νέα μονομερή αίτηση για υποκατάστατη επίδοση στους Εναγόμενους 1 και 2 των

προαναφερόμενων εγγράφων καθώς επίσης και της υπό κρίση αίτησης και του διατάγματος που ήθελε εκδοθεί στα πλαίσια αυτής. Η αίτηση συνοδεύεται από ένορκη δήλωση της ΑΑ στην οποία αναφέρεται ότι η επίδοση στους Εναγόμενους 1 και 2 σύμφωνα με το διάταγμα ημ. 9.11.16 δεν κατέστη δυνατή, όπως επιμαρτυρείται στη συνημμένη επιστολή ημ. 13.7.17 του Υπουργείου Δικαιοσύνης της Κυπριακής Δημοκρατίας.

6. Στις 4.10.17 το Δικαστήριο εξέδωσε το σχετικό διάταγμα για υποκατάστατη επίδοση στους Εναγόμενους 1 και 2 μέσω υπηρεσίας ταχυμεταφοράς.
7. Στις 11.10.17 οι Ενάγοντες καταχώρισαν μονομερή αίτηση για ανανέωση του κλητηρίου εναντίον των Εναγομένων 1 και 2, η οποία και εγκρίθηκε στις 24.10.17.
8. Στις 27.2.18 ο Εναγόμενος 2 καταχώρισε σημείωμα εμφάνισης.
9. Στις 22.6.18 ο Εναγόμενος 1 καταχώρισε μονομερή αίτηση για άδεια καταχώρισης εμφάνισης υπό διαμαρτυρία και οδηγίες για καταχώριση αίτησης παραμερισμού και η οποία εγκρίθηκε από το Δικαστήριο στις 3.7.18.
10. Στις 6.7.18 ο Εναγόμενος 1 καταχώρισε εμφάνιση υπό διαμαρτυρία και ακολούθως δύο μονομερείς αιτήσεις ημ. 27.9.18 και 12.11.18 για παράταση του χρόνου καταχώρισης αίτησης παραμερισμού, οι οποίες και εγκρίθηκαν από το Δικαστήριο.
11. Εν τω μεταξύ στις 19.9.18 οι Ενάγοντες καταχώρισαν έκθεση απαίτησης.
12. Σύμφωνα με το δεύτερο διάταγμα παράτασης του χρόνου ημ. 12.11.18 για καταχώριση αίτησης παραμερισμού εντός τριών ημερών από την έκδοση του διατάγματος, στις 14.11.18 ο Εναγόμενος 1 καταχώρισε την υπό κρίση Αίτηση.
13. Στις 26.11.18 καταχωρίστηκε αίτηση παραμερισμού από τον Εναγόμενο 2.
14. Στις 8.1.19 καταχωρίστηκε αίτηση παραμερισμού από τους Εναγόμενους 3.

II. Συμπεριφορά του Εναγομένου 1 - Αιτητή στην Καταχώριση της Αίτησης – Καθυστέρηση

Με βάση το πιο πάνω ιστορικό, διαφαίνεται ότι ο Αιτητής έλαβε και συμμορφώθηκε πλήρως με τις οδηγίες του Δικαστηρίου ως προς την καταχώριση εμφάνισης υπό διαμαρτυρία και της υπό κρίση Αίτησης για παραμερισμό. Αυτή η στάση του αποτελεί ένα εκ των ορθών τρόπων για υποβολή αιτήματος παραμερισμού του κλητηρίου. Σχετικά παραπέμπω στις υποθέσεις **G.J. Magdon Ltd v. A.L. Metal Trading Ltd** (2001) 1(Γ) Α.Α.Δ. 2064, **Παπακόκκινου v. Landroke P/C** (1995) 1 Α.Α.Δ. 1090 και **Γεωργιάδης v. Χάσικου** (1991) 1 Α.Α.Δ. 1136.

Ως εκ τούτου από τη στιγμή που η Αίτηση καταχωρίστηκε εντός της προβλεπόμενης στο διάταγμα προθεσμίας, τότε δεν τίθεται ζήτημα καθυστέρησης στην υποβολή της. Αξίζει να σημειωθεί ότι η Αίτηση καταχωρίστηκε εντός δύο μηνών από την καταχώριση της έκθεσης απαίτησης, χρόνος ο οποίος εν πάση περιπτώσει κρίνεται εύλογος υπό τις περιστάσεις.

III. Ύπαρξη Δικαιοδοσίας των Κυπριακών Δικαστηρίων

Το πρώτο ζήτημα το οποίο εγείρεται στα πλαίσια της Αίτησης και χρήζει εξέτασης είναι το κατά πόσο τα Κυπριακά Δικαστήρια έχουν δικαιοδοσία να εκδικάσουν την παρούσα Αγωγή.

III.A Νομική Βάση για Εξέταση Δικαιοδοσίας

Η δικαιοδοσία αποτελεί μια εκ των προϋποθέσεων για την οποία το Δικαστήριο θα πρέπει να ικανοποιηθεί για να διατάξει επίδοση εκτός δικαιοδοσίας. Το ζήτημα της επίδοσης στο εξωτερικό διέπεται από τη **Δ.6 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας**, σύμφωνα με την οποία το Δικαστήριο δύναται να εκδώσει άδεια για επίδοση του κλητηρίου εντάλματος ή ειδοποίησης αυτού εκτός δικαιοδοσίας νοουμένου ότι ικανοποιούνται οι πρόνοιες των θ.1 και 4. Σύμφωνα με τη **Δ.6 θ.4**, κάθε αίτηση για επίδοση

εκτός δικαιοδοσίας θα πρέπει να συνοδεύεται από ένορκη δήλωση προς ικανοποίηση του Δικαστηρίου ότι ο ενάγων έχει καλή εκ πρώτης όψεως υπόθεση καθώς επίσης και ότι το Δικαστήριο έχει δικαιοδοσία να εκδικάσει την υπό κρίση διαφορά.

Σύμφωνα με την πλούσια νομολογία επί του θέματος της επίδοσης εκτός δικαιοδοσίας, εκείνο το οποίο πρέπει να καταδειχθεί είναι η ύπαρξη εκ πρώτης όψεως συζητήσιμης υπόθεσης. Σχετική είναι η υπόθεση **Her Brittanic Majesty's Secretary of State for Defence v. A.P. Lanitis Investments Ltd** (1999) 1(B) A.A.Δ. 995. Όπως λέχθηκε στην υπόθεση **Sekavin S.A. v. Ship Platon CH** (1987) 1 C.L.R. 297:

«...the disclosure of a cause of action is solely dependent on the objective implications of the facts set forth in the affidavit and not on the examination on the merits of the factual situation. Belief in the existence of a cause of action is not of itself sufficient. The facts must give rise to the existence of a prima facie case or arguable case in order for the Court to exercise its discretion in favour of the proponent of service outside jurisdiction.»

Στο πλαίσιο αιτήσεων παραμερισμού της άδειας για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας το βάρος εξακολουθεί να παραμένει στους ώμους του ενάγοντος να αποδείξει ότι έχει εκ πρώτης όψεως καλή ή συζητήσιμη υπόθεση. Αυτό λέχθηκε μεταξύ άλλων στην υπόθεση **GCC Computers Ltd v. Pendril Datacom Ltd** (2000) 1 A.A.Δ. 1584. Κατά την εξέταση τέτοιων αιτήσεων το Δικαστήριο περιορίζεται μόνο στα γεγονότα που στοιχειοθέτησαν την αρχική αίτηση για τη χορήγηση άδειας για επίδοση στο εξωτερικό. Σχετικές είναι οι υποθέσεις **Her Brittanic Majesty's Secretary of State for Defence v. A.P. Lanitis Investments Ltd** (ανωτέρω), **Demstar United v. Zim Israel Navigation Co Limited** κ.ά. (1996) 1 A.A.Δ. 597 και **Amathus Navigation Co Ltd v. Concord Express Liners** (1993) 1 A.A.Δ. 1030.

Στην υπόθεση **S.P.P. Project Ltd v. Integral Equipment Sarl** (ανωτέρω) λέχθηκε πως απαραίτητη προϋπόθεση για να διαταχθεί επίδοση εκτός δικαιοδοσίας είναι η κατάδειξη ύπαρξης δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου. Το ακόλουθο απόσπασμα είναι διαφωτιστικό:

«Η διαταγή για την επίδοση κλητηρίου (ειδοποίησης) εντάλματος στο εξωτερικό επιμαρτυρεί την ύπαρξη των προϋποθέσεων που θέτει η Δ.6 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας για την ανάληψη και άσκηση δικαιοδοσίας για την εκδίκαση αγωγής που στρέφεται εναντίον κάτοικου του εξωτερικού, οπότε δικαιολογείται η επίδοση της στην αλλοδαπή. Απαραίτητη προϋπόθεση αποτελεί η ύπαρξη δικαιοδοσίας εκ μέρους του δικαστηρίου να επιληφθεί της διαφοράς. Η έκδοση διατάγματος για επίδοση στο εξωτερικό, υποδηλώνει ότι το δικαστήριο είναι αρμόδιο και έχει δικαιοδοσία να επιληφθεί του επίδικου θέματος ...»

Η ίδια προσέγγιση υιοθετήθηκε και στην υπόθεση **Nozaki & Co Ltd κ.ά. v. Σιουκιούρογλου & Υιοί Λτδ** (1997) 1(Γ) Α.Α.Δ. 1689, στην οποία αναφέρθηκε πως «το ερώτημα που ανακύπτει στην υπό συζήτηση αίτηση είναι αν η εφεσίβλητη έχει δείξει εκ πρώτης όψεως καλή αιτία αγωγής, και συνδρομή βεβαίως των προϋποθέσεων της Δ.6 θ.1 για να επιτραπεί η επίδοση της ειδοποίησης του κλητηρίου στο εξωτερικό».

Η ύπαρξη δικαιοδοσίας άλλωστε δύναται να εξεταστεί από το Δικαστήριο ακόμα και αυτεπάγγελα σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας, όπως τονίστηκε στην υπόθεση **Sevegep Ltd v. United Sea Transport Ltd κ.ά.** (1989) 1 Α.Α.Δ. (Ε) 729.

Στην υπόθεση **Μούρτζινος v. Global Cruises SA.** (1992) 1(B) Α.Α.Δ. 1160 λέχθηκαν τα ακόλουθα αναφορικά με το τι λαμβάνεται υπόψιν από το Δικαστήριο κατά την εξέταση θέματος δικαιοδοσίας:

«Η απόφαση ως προς την ύπαρξη ή την ανυπαρξία δικαιοδοσίας δεν μπορεί παρά να είναι το αποτέλεσμα της αντιπαραβολής των επιδίκων θεμάτων προς τις νομοθετικές πρόνοιες που

καθορίζουν τη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου. Ως δικαιοδοσία εννοούμε την εξουσία του Δικαστηρίου, όπως αυτή καθορίζεται από τον δικαιοδοτικό Νόμο, να επιλαμβάνεται θεμάτων που εγείρονται ενώπιόν του γι' απόφαση σύμφωνα με τους δικονομικούς κανόνες. (Βλ. *Central Cooperative Bank v. CY.E.M.S.* (1984) 1 CLR 435).

Ένας είναι ο δικονομικός τρόπος προσδιορισμού των επίδικων θεμάτων. Τα επίδικα θέματα προσδιορίζονται με τις γραπτές προτάσεις και, όπως εξηγήθηκε στην υπόθεση *SEVEGEP LTD, v. United Sea Transport Ltd* και άλλος (1989) 1 A.A.Δ. (E) 729, τα γεγονότα που στοιχειοθετούν τη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου είναι εκείνα που συνθέτουν την απαίτηση, αποκλειστική πηγή αναζήτησης της οποίας είναι η έκθεση απαιτήσεως. (Βλ. επίσης *Αγρόκτημα ΛΑΝΙΤΗ ΛΤΔ. και άλλοι v. Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας και άλλοι*, (1991) 1 A.A.Δ. 225, *Safarino Shoes Industry and Trading Company Ltd v. Βιομηχανία Υποδημάτων Ε. Σταυρινού Λτδ.* (1991) 1 A.A.Δ. 1059.»

Στην εν λόγω υπόθεση το πρωτόδικο Δικαστήριο αποφάσισε το θέμα της δικαιοδοσίας με βάση μόνο τη γενική οπισθογράφηση του κλητηρίου εντάλματος ενώ η έκθεση απαίτησης δεν είχε ακόμη καταχωριστεί. Το Εφετείο έκρινε λανθασμένο αυτόν τον χειρισμό για τον λόγο ότι η γενική οπισθογράφηση περιείχε περιορισμένο υλικό που καθιστούσε την εξέταση του ζητήματος σε εκείνο το στάδιο πρόωρη. Τονίστηκε ότι είναι ανάλογα με το περιεχόμενο της έκθεσης απαίτησης που είτε οι εναγόμενοι είτε το Δικαστήριο αυτεπάγγελτα θα κρίνουν κατά πόσο δημιουργείται ζήτημα ως προς τη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου.

Χρήσιμη καθοδήγηση προσφέρει επίσης η υπόθεση **Powertools Electro SRL v. Black & Decker (Ελλάς) Α.Ε.** (2013) 1Γ Α.Α.Δ. 2182, στην οποία λέχθηκαν τα εξής:

«Η νομολογία ορίζει ότι η δικαιοδοσία του Δικαστηρίου να επιληφθεί οποιασδήποτε διαφοράς προσδιορίζεται από τα γεγονότα που συνθέτουν την απαίτηση (**Sartas Importers-Distributors Ltd v. Μαρουλλή (2003) 1(Γ) Α.Α.Δ. 1446** και **Μούρτζινος v. Global Cruises Ltd (1992) 1(Γ) Α.Α.Δ. 1160**). Όπως αναφέρεται στη **Safarino Shoes Industry & Trading Co Ltd v. Βιομηχανίας Υποδημάτων Ε Σταυρινού Λτδ (1991) 1 Α.Α.Δ. 1059, 1063**: «τα επίδικα θέματα προσδιορίζονται από τη δικογραφία» (βλ. μεταξύ άλλων **Παπαγεωργίου v. Κλάππα (Investments Services Ltd) (1991) 1 Α.Α.Δ. 24, Homeros Th. Courtis a.o. v. Iasonides (1970) 1 C.L.R. 180** και **Loucaides v. C. D. Hay and Sons Ltd (1971) 1 C.L.R. 134**).

Τα γεγονότα τα οποία συνθέτουν το αγώγιμο δικαίωμα είναι εκείνα τα οποία συγχρόνως στοιχειοθετούν και τη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου (βλ. **“Sevegep” Ltd v. United Sea Transport Ltd a.o. (1989) 1 Α.Α.Δ. 729**). Πρωταρχικό λοιπόν καθήκον του Δικαστηρίου είναι σύμφωνα με τις αρχές που τάσσει η νομολογία να εξεταστεί το θέμα της δικαιοδοσίας και μόνο αν κριθεί ότι το Δικαστήριο έχει δικαιοδοσία, να προχωρήσει περαιτέρω στην εξέταση της υπόθεσης.

Έχει νομολογηθεί ότι ένα πολιτικό δικαστήριο για να αναλάβει δικαιοδοσία για επίλυση συγκεκριμένης διαφοράς πρέπει να έχει ταυτοχρόνως καθ' ύλη και κατά τόπο αρμοδιότητα (**Παπακόκκινου v. Landbroke Group P.I.c. κ.ά. (1999) 1 Α.Α.Δ. 838, 844**).»

Στην προκειμένη περίπτωση, είναι η θέση του Αιτητή ότι οι Καθ' ων δεν έχουν καταδείξει την ύπαρξη δικαιοδοσίας τόσο για σκοπούς έκδοσης διατάγματος για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας όσο και γενικά για σκοπούς εκδίκασης της παρούσας Αγωγής. Οι Καθ' ων προβάλλουν την αντίθετη άποψη, ήτοι πως παρουσίασαν επαρκή μαρτυρία περί της ύπαρξης δικαιοδοσίας και πως η

βάση της Αγωγής προκύπτει εν μέρει στην Κύπρο και έτσι τα Κυπριακά Δικαστήρια δεν δύνανται να αποποιηθούν της δικαιοδοσίας τους.

Είναι προφανές από τη φύση των αιτήσεων για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας και για υποκατάστατη επίδοση και το περιεχόμενο των ενόρκων δηλώσεων προς υποστήριξη αυτών ότι η σχετική δικονομική πρόνοια στην προκειμένη περίπτωση είναι η Δ.6 θ.1(f) η οποία αφορά αγωγή βασιζόμενη σε αστικό αδίκημα το οποίο διαπράχθηκε στην Κύπρο. Σημειώνεται ότι η Δ.6 θ.1 περιλαμβάνεται στη νομική βάση των εν λόγω αιτήσεων.

Πριν προχωρήσω με την εξέταση της σχετικής δικονομικής πρόνοιας κρίνεται σκόπιμο να λεχθεί εξ αρχής πως οι Καθ' ων επικαλούνται επίσης το **άρθρο 21(1) του περί Δικαστηρίων Ν.14/60**, σύμφωνα με το οποίο το Επαρχιακό Δικαστήριο έχει δικαιοδοσία να ακούσει και αποφασίζει οποιαδήποτε αγωγή νοουμένου ότι η βάση της αγωγής έχει προκύψει εν όλω ή εν μέρει εντός των ορίων της επαρχίας στην οποία εγκαθιδρύθηκε, και το οποίο τυγχάνει εφαρμογής στην προκειμένη περίπτωση. Όπως αναγράφεται και στον πλαγιότιτλο του συγκεκριμένου άρθρου 21, αυτό αφορά στην κατά τόπο αρμοδιότητα των Επαρχιακών Δικαστηρίων σε πολιτικές υποθέσεις. Η υπόθεση **Parico Aluminium Designs Ltd v. Muskita-Aluminium Co Ltd κ.ά.** (2002) 1(Γ) Α.Α.Δ. 2015 περιέχει μια διαφωτιστική ανάλυση ως προς την ερμηνεία και εφαρμογή αυτού του άρθρου. Σχετικές είναι επίσης οι υποθέσεις **L.C.A. Domiki Ltd v. Ice Developers Ltd**, Πολ. Έφ. 473/11, ημ. 28.9.17, **Ιωάννου v. Καζέλα**, Πολ. Έφ. 360/11, ημ. 28.3.17, **Powertools Electro SRL v. Black & Decker (Ελλάς) A.E.** (ανωτέρω), **Ledra Fisheries Ltd v. Dickinsons Chartered Accountants** (2012) 1(Γ) Α.Α.Δ. 2334, **Καλλήνου v. Σιβιτανίδη** (2012) 1(A) Α.Α.Δ. 201, **Καλλικός v. Ελληνική Τράπεζα Λτδ** (2010) 1(B) Α.Α.Δ. 1238, **Παστελλής v. Θεοχάρους** (1999) 1(Γ) Α.Α.Δ. 1614 και **Παπακόκκινου v. Landbroke Group P.I.c.** κ.ά. (ανωτέρω). Ως εκ τούτου προκύπτει πως αυτό το άρθρο ρυθμίζει την ύπαρξη της κατά τόπο αρμοδιότητας του Δικαστηρίου για την εκδίκαση αγωγής, ενώ στην προκειμένη περίπτωση εγείρεται ζήτημα και καθ' ύλης και διεθνούς δικαιοδοσίας και αρμοδιότητας του Δικαστηρίου. Όπως προκύπτει και μέσα

από την προαναφερόμενη νομολογία, η κατά τόπο αρμοδιότητα καθορίζεται με βάση το άρθρο 21 του Ν.14/60, πλην όμως σαφώς αν το Δικαστήριο ήθελε καταλήξει ότι η βάση της αγωγής δεν έχει προκύψει ούτε εν όλω ούτε εν μέρει εντός οποιασδήποτε επαρχίας της Κυπριακής Δημοκρατίας, τότε τα Κυπριακά Δικαστήρια δεν έχουν δικαιοδοσία να εκδικάσουν την υπό κρίση Αγωγή. Οι Καθ' ων απομονώνουν το άρθρο 21 του Ν.14/60, πλην όμως θεωρώ βάσιμη τη θέση του δικηγόρου του Αιτητή πως αυτό θα πρέπει να εξεταστεί και σε συνδυασμό με τη Δ.6 θ.1 που διέπει το ζήτημα της επίδοσης εκτός δικαιοδοσίας και ενεργοποιήθηκε στην προκειμένη περίπτωση.

Υπήρξε διαφωνία μεταξύ των δύο πλευρών και ως προς το κατά πόσο εφαρμόζεται ο **EK1215/12**. Ο μεν Αιτητής ισχυρίζεται ότι δεν τυγχάνει εφαρμογής ενώ οι Καθ' ων θεωρούν ότι εφαρμόζεται το άρθρο 6 του Κανονισμού. Το **άρθρο 6** προβλέπει τα εξής:

« 1. Αν ο εναγόμενος δεν έχει την κατοικία του σε κράτος μέλος, η διεθνής δικαιοδοσία των δικαστηρίων κάθε κράτους μέλους ρυθμίζεται από το δίκαιο αυτού του κράτους μέλους, με την επιφύλαξη του άρθρου 18 παράγραφος 1, του άρθρου 21 παράγραφος 2, και των άρθρων 24 και 25.»

Είναι ορθή η ερμηνεία που δίδει ο δικηγόρος του Αιτητή, ήτοι πως σε περίπτωση που εναγόμενος δεν έχει την κατοικία του σε κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η περίπτωση δεν εμπίπτει εντός των άρθρων 18(1), 21(2), 24 και 25, τότε το άρθρο 6 δεν τυγχάνει εφαρμογής. Τα συγκεκριμένα άρθρα αφορούν καταναλωτικές συμβάσεις, συμβάσεις εργασίας, αποκλειστική δικαιοδοσία σε συγκεκριμένες περιπτώσεις και παρέκταση δικαιοδοσίας λόγω συμφωνίας μεταξύ των μερών, και δεν αφορούν την επίδικη διαφορά η οποία, όπως θα διαφανεί κατωτέρω, αφορά σε ισχυριζόμενη απάτη και δόλο. Τούτου λεχθέντος και όπως θα διαφανεί κατωτέρω, παρόλο που ο EK1215/12 δεν τυγχάνει εφαρμογής, εντούτοις η νομολογία επί τούτου προσφέρει κάποια χρήσιμη καθοδήγηση ως προς το ζήτημα του τύπου διάπραξης του αστικού αδικήματος.

III.B Περιεχόμενο Ενόρκων Δηλώσεων προς Υποστήριξη των Αιτήσεων για Επίδοση Εκτός Δικαιοδοσίας και Έκθεσης Απαίτησης

Για να καταστεί δυνατή η εξέταση του ζητήματος της δικαιοδοσίας, θα πρέπει να γίνει μια παράθεση του περιεχομένου των ενόρκων δηλώσεων που συνοδεύουν τις δύο μονομερείς αιτήσεις για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας και υποκατάστατης επίδοσης. Υπενθυμίζεται ότι αυτές αποτελούν το υπόβαθρο για την απόφαση του παρόντος Δικαστηρίου ως προς το κατά πόσο οι Ενάγοντες κατάφεραν να καταδείξουν τη δικαιοδοσία των Κυπριακών Δικαστηρίων, στη βάση των οποίων εκδόθηκαν τα διατάγματα για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας και για υποκατάστατη επίδοση.

Στη μακροσκελή ένορκη δήλωση ημ. 7.11.16 η οποία συνοδεύει τη μονομερή αίτηση ημ. 7.11.16 για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας για όλους τους Εναγόμενους, η ΑΑ αναφέρει τα ακόλουθα:

- 1) Η επίδικη διαφορά αφορά στην εκτέλεση ενός δόλιου σχεδίου το οποίο σχεδιάστηκε και υιοθετήθηκε από το Μαυροβούνιο με την πάροδο των χρόνων, έτσι ώστε το Μαυροβούνιο να παρακινήσει με παράνομα μέσα τους Ενάγοντες να επενδύσουν τεράστια ποσά στην Kombinat Aluminijsma Podgorica A.D. (εφεξής «η ΚΑΡ») και κατ' επέκταση στην οικονομία του Μαυροβουνίου, έχοντας πρόθεση σε μεταγενέστερο χρόνο να ματαιώσει τις εν λόγω επενδύσεις παράνομα και δόλια, μέσω της ανάκτησης του ελέγχου των περιουσιακών στοιχείων της ΚΑΡ και να αποκτήσει αδικαιολόγητο πλουτισμό εις βάρος των Εναγόντων.
- 2) Η ΚΑΡ ιδρύθηκε αρχικά ως κρατική εταιρεία στο Μαυροβούνιο και ασχολείτο με τη βιομηχανία αλουμινίου. Κατά το 2000 η ΚΑΡ αντιμετώπισε σοβαρές οικονομικές δυσκολίες και χρειαζόταν μεγάλες επενδύσεις για τον εκσυγχρονισμό των εγκαταστάσεων της και τη βελτίωση των περιβαλλοντικών της προτύπων. Το Μαυροβούνιο θεώρησε ότι ο μόνος τρόπος επίτευξης αυτού ήταν η επένδυση ξένου κεφαλαίου και τεχνογνωσίας.

- 3) Ως εκ τούτου, το 2004 στα πλαίσια της προσπάθειας του να ιδιωτικοποιήσει την κρατική βιομηχανία αλουμινίου, το Μαυροβούνιο προκήρυξε προσφορά με σκοπό να πωλήσει την πλειοψηφία των μετοχών της KAP και ακόμα μιας εταιρείας, της Rudnici Boskita A.D. Niksic (εφεξής «η RBN»), η οποία ασχολείτο με ορυχεία βωξίτη.
- 4) Το 2005, μετά τη διενέργεια προσφοράς, οι Ενάγοντες υπέγραψαν συμφωνίες για την αγορά μετοχών της KAP και της RBN (εφεξής «οι πωλήτριες εταιρείες») δυνάμει των οποίων οι δύο εταιρείες πώλησαν τις μετοχές τους στους Ενάγοντες οι οποίοι τελικώς απέκτησαν το 65.4394% των μετοχών της KAP και το 32.0455% των μετοχών της RBN.
- 5) Μετά την απόκτηση του εργοστασίου της KAP οι Ενάγοντες και ειδικότερα η μέτοχος τους EN+ ξεκίνησαν να το εκσυγχρονίζουν. Οι επενδύσεις τους θα ολοκληρώνονταν σε περίοδο πέντε ετών και σε αντάλλαγμα το Μαυροβούνιο ανέλαβε, μεταξύ άλλων, να εγγυηθεί τόσο ένα μακροπρόθεσμο πενταετές συμβόλαιο παροχής ηλεκτρισμού με την κρατική εταιρεία EPCG όσο και την ακρίβεια και ορθότητα των λογαριασμών πριν το 2004 ως επίσης ανέλαβε την ευθύνη αναφορικά με περιβαλλοντικά ζητήματα που σχετίζονταν με τη λειτουργία των πωλητριών εταιρειών.
- 6) Η κρίσιμη προϋπόθεση για την επιτυχή αναδιάρθρωση της KAP ήταν η παροχή ηλεκτρισμού στις αναγκαίες ποσότητες, οι οποίες ήταν τεράστιες, και σε εύλογες τιμές. Αυτό το γεγονός ήταν σε γνώση του Μαυροβουνίου και των δύο πωλητριών εταιρειών οι οποίοι είχαν ήδη διαβεβαιώσει τους Ενάγοντες ότι και οι εγκαταστάσεις παροχής ηλεκτρισμού θα ιδιωτικοποιούνταν αμέσως μετά την ιδιωτικοποίηση των πωλητριών εταιρειών και προέτρεψαν τους Ενάγοντες να υποβάλουν προσφορά κατά τη διαδικασία της δημόσιας πρόσκλησης.
- 7) Ενώ αρχικώς κατά το 2006 το Μαυροβούνιο ανακοίνωσε δημόσια πρόσκληση για την ιδιωτικοποίηση ενός εργοστασίου παραγωγής ηλεκτρισμού, TEP, και η μέτοχος των Εναγόντων EN+ υπέβαλε και κέρδισε την προσφορά, τελικώς το Μαυροβούνιο αποφάσισε ότι η

βιομηχανία ενέργειας έπρεπε να παραμείνει υπό τον έλεγχο του κράτους και τερμάτισε τη δημόσια πρόσκληση, με αποτέλεσμα η ζήτηση για μακροπρόθεσμη παροχή ηλεκτρισμού της ΚΑΡ σε λογικές τιμές να μην ικανοποιηθεί ποτέ.

- 8) Το 2006 οι Ενάγοντες ανακάλυψαν ότι πολλές από τις παραστάσεις και εγγυήσεις που είχαν δοθεί από το Μαυροβούνιο και τις πωλήτριες εταιρείες ήταν λανθασμένες ή είχαν παραβιάσει τις συμβατικές τους υποχρεώσεις και στις 26.5.06 έδωσαν Ειδοποίηση Παράβασης δυνάμει των προαναφερόμενων συμφωνιών πώλησης μετοχών.
- 9) Οι Ενάγοντες, το Μαυροβούνιο και οι πωλήτριες εταιρείες ξεκίνησαν διαπραγματεύσεις όμως δεν κατάφεραν να προβούν σε διακανονισμό και έτσι στις 27.11.07 οι Ενάγοντες ξεκίνησαν την πρώτη διαιτητική διαδικασία UNCITRAL στη Φρανκφούρτη ζητώντας αποζημιώσεις για παράβαση συμβατικών υποχρεώσεων και για πρόκληση ζημιάς.
- 10) Εν τω μεταξύ το 2009 το Μαυροβούνιο προκήρυξε προσφορά για την αγορά μεριδίου 18.3% της EPCG, η οποία ήταν η προμηθευτής ηλεκτρικής ενέργειας της ΚΑΡ και όλου του Μαυροβουνίου, και λόγω της προσφοράς μειωθητικού ποσοστού οι Ενάγοντες δεν υπέβαλαν προσφορά.
- 11) Επίσης, ενώ εκκρεμούσε η διαιτητική διαδικασία, στα πλαίσια διαπραγματεύσεων μεταξύ των μερών οι Ενάγοντες απέστειλαν επιστολή ημ. 21.1.09 στο Υπουργείο Οικονομικής Ανάπτυξης και στην Αντιπροσωπεία του Μαυροβουνίου προτείνοντας κάποιες ενέργειες για τη βελτίωση της οικονομικής κατάστασης της ΚΑΡ.
- 12) Με επιστολή ημ. 16.3.09 προς τους Ενάγοντες το Μαυροβούνιο τους έδωσε ειδοποίηση ότι επένδυσαν λιγότερα ποσά στην τρίτη φάση από αυτά που προέβλεπε η συμφωνία ΚΑΡ και τους κατέστησε υπεύθυνους να πληρώσουν πρόστιμο αναφορικά με την ισχυριζόμενη παράβαση.
- 13) Με νέα επιστολή ημ. 15.5.09 προς τους Ενάγοντες το Μαυροβούνιο έστειλε ειδοποίηση για γεγονός αθέτησης υποχρέωσης για την καθυστερημένη πληρωμή των λογαριασμών για την παροχή ηλεκτρισμού και τους κάλεσε να επανορθώσουν, διαφορετικά θα

ασκούσε το δικαίωμα τερματισμού της συμφωνίας ΚΑΡ και επαναφοράς των μετοχών στην ΚΑΡ στην ιδιοκτησία του.

- 14) Αυτές οι επιστολές σκόπευαν στο να επηρεάσουν τους Ενάγοντες να συνάψουν τη συμφωνία διευθέτησης και τη συμφωνία μετοχών ΚΑΡ, έτσι ώστε να τους αναγκάσουν να παραιτηθούν από τις αξιώσεις τους στη δικογραφία. Οι συμφωνίες αυτές ήταν ζωτικής σημασίας για το συνολικό σχέδιο του Μαυροβουνίου καθότι του έδινε την ευκαιρία να αποκτήσει τον έλεγχο της ΚΑΡ σε βάρος των Εναγόντων.
- 15) Στις 16.11.09 συνήφθη η συμφωνία διευθέτησης μεταξύ των Εναγόντων, της EN+, της ΚΑΡ, της RBN και του Μαυροβουνίου, με στόχο την οικονομική ανάκαμψη των πωλητριών εταιρειών. Λόγω αυτού, οι Ενάγοντες τερμάτισαν τη δικογραφία και παραιτήθηκαν από τις αξιώσεις τους έναντι της ΚΑΡ.
- 16) Όπως προνοείτο στη συμφωνία διευθέτησης, οι Ενάγοντες συνήψαν ξεχωριστή συμφωνία μετοχών με την ΚΑΡ, δυνάμει της οποίας οι Ενάγοντες μεταβίβασαν αριθμό μετοχών των δύο πωλητριών εταιρειών στο Μαυροβούνιο αποκτώντας έτσι ίσο αριθμό μετοχών.
- 17) Τόσο η συμφωνία διευθέτησης όσο και η συμφωνία μετοχών ΚΑΡ ήταν η αφετηρία για μια παραγωγική συνεργασία μεταξύ των μερών. Ο Εναγόμενος 1 άφησε τους Ενάγοντες να πιστεύουν ότι με το να παραιτηθούν από τις αξιώσεις τους στην πρώτη δικογραφία, το Μαυροβούνιο, ως ο νέος μεγάλος μέτοχος, σε αντάλλαγμα θα εργαζόταν σε μια ρεαλιστική και οικονομική βάση για την παραγωγή αλουμινίου στη χώρα. Αυτή η προσδοκία των Εναγόντων απέβη μάταια.
- 18) Οι Ενάγοντες και η EN+ εκπλήρωσαν όλες τις υποχρεώσεις τους δυνάμει τόσο της συμφωνίας διευθέτησης όσο και της συμφωνίας μετοχών ΚΑΡ, καθώς επίσης και παρείχαν επιπρόσθετα δάνεια στην ΚΑΡ.
- 19) Ακολουθώντας ένα δόλιο σχέδιο το οποίο εν μέρει ξεκίνησε το 2004 μέσω των προσπαθειών του Μαυροβουνίου να παρακινήσει τους Ενάγοντες να επενδύσουν στην ΚΑΡ και το οποίο κατέστη όλο και πιο

εμφανές από το τέλος του 2010 και μετέπειτα, το Μαυροβούνιο έκανε ό,τι ήταν δυνατό για να προκαλέσει τους Ενάγοντες να επενδύσουν τεράστια ποσά χρημάτων στην ΚΑΡ και ακολούθως να αποκτήσει τον πλήρη έλεγχο της και να ακυρώσει εκ των πραγμάτων τη μετοχική συμμετοχή των Εναγόντων.

- 20) Αυτό το σχέδιο έγινε ξεκάθαρο από τη Βουλή του Μαυροβουνίου με τις αποφάσεις της ημ. 29.2.12 και 8.6.12 όταν η κύρια απαίτηση της προς την Κυβέρνηση του Μαυροβουνίου ήταν να τερματίσει τη συνεργασία με τους Ενάγοντες και να λάβει με τον όσο το δυνατό πιο αποτελεσματικό τρόπο τον έλεγχο της ΚΑΡ.
- 21) Στην πραγματικότητα το Μαυροβούνιο εργάστηκε επίμονα για να φέρει εις πέρας τις εν λόγω αποφάσεις, να αφαιρέσει τους Ενάγοντες από τους καρπούς της επένδυσης τους και να πλουτίσει αδικαιολόγητα από τα περιουσιακά στοιχεία της ΚΑΡ.
- 22) Ο τρόπος εφαρμογής αυτού του δόλιου σχεδίου για να απομακρύνει τους Ενάγοντες ήταν να ωθήσει επίτηδες την ΚΑΡ σε διαδικασίες εκκαθάρισης και ακολούθως να λάβει τον έλεγχο της μέσω επιλεγμένων εκκαθαριστών και μέσω μιας εταιρείας πλήρως ελεγχόμενης από το κράτος η οποία διορίστηκε ως η διευθύνουσα οντότητα της ΚΑΡ, και η οποία θα ενεργούσε αποκλειστικά για το όφελος του Μαυροβουνίου.
- 23) Όταν το Μαυροβούνιο εξασφάλισε τη δέσμευση των Εναγόντων για το έργο και τη συνέχιση των ουσιαστικών επενδύσεων στην ΚΑΡ, μεταξύ των ετών 2011 μέχρι και το 2013 υπονόμεισε όλες τις προσπάθειες των Εναγόντων για μια μακροπρόθεσμη αναδιάρθρωση της ΚΑΡ. Το Μαυροβούνιο δεν πλήρωσε όλες τις επιδοτήσεις για τον ηλεκτρισμό, όπως είχε υποσχεθεί μέσω της συμφωνίας διευθέτησης, ούτε και παρείχε την απαιτούμενη βοήθεια για τη διευθέτηση των μακροπρόθεσμων προβλημάτων παροχής ηλεκτρισμού σε λογικές τιμές και επίτηδες έθεσε την ΚΑΡ σε μια θέση στην οποία η κρίσιμη παροχή ηλεκτρισμού ήταν χωρίς εξασφάλιση. Ακολούθως το Μαυροβούνιο εμπόδισε το συμβούλιο της ΚΑΡ με το να ασκήσει βέτο

στις αποφάσεις για την υιοθέτηση ενός επιχειρηματικού σχεδίου και των καταστάσεων λογαριασμού, γεγονός το οποίο οδήγησε σε γεγονός αθέτησης της δανειακής διευκόλυνσης με τη Deutsche Bank. Ουσιαστικά η άρνηση του Μαυροβουνίου να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του δυνάμει της συμφωνίας διευθέτησης επιδείνωσε δραματικά την οικονομική κατάσταση της ΚΑΡ.

- 24) Στις 14.6.13 το Μαυροβούνιο καταχώρισε αίτηση για έναρξη διαδικασίας εκκαθάρισης εναντίον της ΚΑΡ, στην αποκλειστική βάση των ισχυριζόμενων του απαιτήσεων οι οποίες προέκυψαν από την πληρωμή από αυτό της κρατικής εγγυητικής η οποία παραχωρήθηκε στη Deutsche Bank για δάνειο της ΚΑΡ ύψους €22εκ.
- 25) Το Μαυροβούνιο είχε σκόπιμα προκαλέσει την επιτάχυνση του δανείου και συνεπώς δημιούργησε πρόσχημα για την αίτηση εκκαθάρισης της ΚΑΡ, όπως επεξηγείται κατωτέρω.
- 26) Η συμφωνία διευθέτησης είχε συναφθεί στη βάση μιας σαφούς και κοινής αντίληψης ότι τα μέρη θα προέβαιναν σε ένα λεπτομερές σχέδιο αναδιάρθρωσης της ΚΑΡ. Το Μαυροβούνιο όμως παρεμπόδιζε όλες τις προσπάθειες των Εναγόντων για αναδιάρθρωση της ΚΑΡ προωθώντας ισχυρισμούς παραβίασης της συμφωνίας διευθέτησης εναντίον των Εναγόντων και ενεργώντας με κακή πίστη και στα πλαίσια συγκάλυψης του δόλιου σχεδίου του.
- 27) Μάλιστα στις 20.6.11 το Μαυροβούνιο υπέγραψε μνημόνιο συναντίληψης με την EN+ σύμφωνα με το οποίο τα δύο μέρη μπορούσαν να καταλήξουν σε συναίνεση για τα θέματα ρευστότητας της ΚΑΡ. Παρά την αρχική προθυμία του Μαυροβουνίου να υποστηρίξει τις προσπάθειες αναδιάρθρωσης, περί τα τέλη του καλοκαιριού του 2011 το Μαυροβούνιο σταμάτησε να απαντά στα αιτήματα για συνέχιση των διαπραγματεύσεων.
- 28) Ακολούθως το Μαυροβούνιο μπουκόταρε την παροχή ηλεκτρικής ενέργειας σε λογικές τιμές με κορύφωση, κατόπιν προτροπής του Μαυροβουνίου, τον μονομερή τερματισμό της σύμβασης της EPCG με την ΚΑΡ για την προμήθεια ηλεκτρικής ενέργειας. Κατόπιν συμφωνίας

με την EPCG για την προμήθεια ρεύματος μέχρι και το τέλος του 2012, οι Ενάγοντες τελικώς δεν είχαν άλλη επιλογή από τη διακοπή λειτουργίας του εργοστασίου της KAP περί τα τέλη του 2012. Παρά ταύτα η KAP συνέχισε να λειτουργεί μέχρι τον Ιούνιο του 2013 χωρίς να γνωρίζει ποιος την προμήθευε με ηλεκτρική ενέργεια μέχρι που έλαβε από την κρατική εταιρεία CGES τιμολόγια για πληρωμή για το ρεύμα για την περίοδο Οκτωβρίου – Δεκεμβρίου του 2012. Σημειώνεται ότι κατά το 2013 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή Ενέργειας ανακάλυψε ότι η κρατική CGES ήταν υπεύθυνη για μη εξουσιοδοτημένη κατανάλωση ενέργειας στο Μαυροβούνιο και σε άλλες χώρες.

- 29) Ακολούθησε μια ψεύτικη ποινική διαδικασία εναντίον του κ. Portubach, μέλους της διοίκησης της KAP, για δήθεν κλοπή ηλεκτρικής ενέργειας ο οποίος μάλιστα είχε τεθεί υπό κράτηση. Μετά από καταγγελία του προς το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων για απαράδεκτη μεταχείριση, το Μαυροβούνιο απέσυρε την υπόθεση εναντίον του με επιφύλαξη των δικαιωμάτων του.
- 30) Επανερχόμενη στη συμφωνία παροχής πιστωτικής διευκόλυνσης προς την KAP από τη Deutsche Bank, αυτή η συμφωνία συνήφθη στις 25.6.10 για την παροχή του δανείου των €22εκ. με εξασφάλιση την κρατική εγγύηση του Μαυροβουνίου και περιλάμβανε όρους όπως η KAP παρέχει στην Τράπεζα κάποια στοιχεία, συμπεριλαμβανομένων οικονομικών καταστάσεων μαζί με πιστοποιητικό συμμόρφωσης και επιχειρηματικού σχεδίου, και όπως η Τράπεζα έχει δικαίωμα να επιταχύνει την αποπληρωμή του δανείου.
- 31) Ενόψει της παράλειψης της KAP να παράσχει επιχειρηματικό σχέδιο και οικονομικές καταστάσεις στην Τράπεζα, εξ υπαιτιότητας του Μαυροβουνίου, η KAP παρέλειψε επίσης να παραδώσει στην Τράπεζα το πιστοποιητικό συμμόρφωσης με το οποίο θα επιβεβαιωνόταν ότι δεν υπήρξε γεγονός αθέτησης υποχρεώσεων.
- 32) Το Μαυροβούνιο, ως εγγυητής της αποπληρωμής του δανείου, συζητούσε τρόπους για την αναδιάρθρωση της πιστωτικής διευκόλυνσης με τη Deutsche Bank, χωρίς όμως να εμπλέξει δεόντως

στις συζητήσεις την ΚΑΡ ή τους Ενάγοντες, γεγονός που συνιστούσε παράβαση της συμφωνίας μετόχων ΚΑΡ και της συμφωνίας διευθέτησης.

- 33) Τελικώς συμφωνήθηκε η σύναψη μιας συμφωνίας αναμόρφωσης και τροποποίησης του δανείου, μεταξύ της Τράπεζας και του Μαυροβούνιου, σύμφωνα με την οποία το Μαυροβούνιο θα γινόταν ο νέος δανειολήπτης της Τράπεζας και στη συνέχεια θα δάνειζε το ποσό υπό μορφή δανείου στην ΚΑΡ.
- 34) Αυτή η διευθέτηση ήταν αποτέλεσμα της μη πραγματικής πρόθεσης του Μαυροβούνιου για αναδιάρθρωση αλλά για τη δημιουργία αξίωσης κατά της ΚΑΡ προκειμένου να τεθεί σκόπιμα η ΚΑΡ σε εκκαθάριση και να ωθήσει τους Ενάγοντες εκτός ελέγχου και εκτός της χώρας.
- 35) Λόγω των σοβαρών ανησυχιών για συμμόρφωση, η διεύθυνση της ΚΑΡ και των Εναγόντων δεν ήταν σε θέση να υπογράψει τη συμφωνία με την Τράπεζα, και ξαφνικά το Υπουργείο Οικονομικών ζήτησε από την ΚΑΡ να πληρώσει €1εκ. ως τέλος αναδιάρθρωσης προς την Τράπεζα, κάτι το οποίο η ΚΑΡ αρνήθηκε να πράξει.
- 36) Τελικώς το Μαυροβούνιο κατέβαλε το εν λόγω ποσό και διαφαίνεται ότι το τέλος αναδιάρθρωσης ήταν ένα όφελος προς την Τράπεζα για να την παρακινήσει να επιταχύνει το δάνειο και έτσι η ΚΑΡ να μπορεί να τεθεί σε εκκαθάριση. Εξ ου και στην αίτηση για την έναρξη της διαδικασίας πτώχευσης η οποία έγινε στις 14.6.13, το Μαυροβούνιο αναφέρεται στο τέλος της αναδιάρθρωσης. Ουσιαστικά το Μαυροβούνιο αξίωσε από την ΚΑΡ επιστροφή του τέλους που κατέβαλε στην Τράπεζα για να πείσει την τελευταία να επιταχύνει παράνομα τη συμφωνία διευκόλυνσης, κάτι το οποίο και επετεύχθη καθότι η Τράπεζα έστειλε ειδοποίηση επιτάχυνσης και ζήτησε από την ΚΑΡ την άμεση αποπληρωμή του δανείου των €22εκ. μαζί με άλλα έξοδα.
- 37) Η Τράπεζα επικαλέστηκε ακόμα ένα γεγονός αθέτησης, ήτοι την έλλειψη παρουσίας επιχειρηματικού σχεδίου. Και οι δύο παραλείψεις ήταν ασήμαντες και προκλήθηκαν εσκεμμένα από το Μαυροβούνιο. Η

ΚΑΡ δεν ήταν σε θέση να αποπληρώσει άμεσα τα χρέη της προς την Τράπεζα και έτσι στις 2.4.12 αυτή έθεσε σε εφαρμογή την κρατική εγγύηση, λαμβάνοντας την αποπληρωμή του δανείου από τη συμφωνία διευκόλυνσης με το Μαυροβούνιο να πληρώνει τα χρέη της ΚΑΡ προς την Τράπεζα. Ως εκ τούτου το εισπρακτέο δάνειο έναντι της ΚΑΡ μεταβιβάστηκε στο Μαυροβούνιο το οποίο και ζήτησε από την ΚΑΡ τη διευθέτηση των χρεών της προς αυτό.

- 38) Με βάση τα πιο πάνω, το Μαυροβούνιο προκάλεσε την ΚΑΡ να μην πληρώσει το χρέος της προς την Τράπεζα, ακολουθώντας αυτό την πλήρωσε όταν ζήτησε αποπληρωμή του δανείου και αυτή η πληρωμή αποτέλεσε στη συνέχεια τη βάση στην οποία το Μαυροβούνιο ξεκίνησε τις διαδικασίες χρεωκοπίας της ΚΑΡ, στα πλαίσια των οποίων το Μαυροβούνιο ήταν ο μεγαλύτερος πιστωτής.
- 39) Το τελικό στάδιο του δόλιου σχεδίου του Μαυροβουνίου ήταν να υφαρπάξει παράνομα τις επενδύσεις, τα περιουσιακά στοιχεία και τον έλεγχο της ΚΑΡ από τους Ενάγοντες για δικό του όφελος και άρχισε να το εφαρμόζει το 2012, όταν έστειλε ειδοποιήσεις στους Ενάγοντες σχετικά με τις παραβάσεις της συμφωνίας διευθέτησης. Οι εν λόγω επιστολές στάληκαν στο εγγεγραμμένο γραφείο των Εναγόντων στην Κύπρο, προβάλλοντας ότι οι Ενάγοντες παραβίασαν ορισμένες συμβατικές υποχρεώσεις και τελικά, απαιτώντας από αυτούς τη μεταβίβαση στο Μαυροβούνιο των μετοχών που κατείχαν στην ΚΑΡ. Αυτές οι επιστολές έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην εκτέλεση του δόλιου σχεδίου του Μαυροβουνίου.
- 40) Συγκεκριμένα, στις 9.1.12 η Schoenherr, δικηγορική εταιρεία που ενεργούσε εκ μέρους του Εναγομένου 1, έστειλε επιστολή στο εγγεγραμμένο γραφείο των Εναγόντων στην Κύπρο προβάλλοντας την ύπαρξη ενός γεγονότος αποτυχίας με βάση τη συμφωνία διευθέτησης αναφορικά με τις υποτιθέμενες εκπρόθεσμες υποχρεώσεις της ΚΑΡ προς την EPGC για τους λογαριασμούς παροχής ηλεκτρικού ρεύματος.
- 41) Με νέα παρόμοια επιστολή ημ. 16.2.12 η οποία στάληκε από τη Schoenherr στο εγγεγραμμένο γραφείο των Εναγόντων, το

Μαυροβούνιο ενημέρωσε τους Ενάγοντες ότι δεν είχαν παραδώσει το πρόγραμμα διόρθωσης ούτε επανόρθωσαν το γεγονός αποτυχίας, παρά το ότι γνώριζε την αδυναμία της ΚΑΡ να πληρώσει τα μεγάλα ποσά που χρεώθηκε για την παροχή ηλεκτρικού ρεύματος.

- 42) Οι Ενάγοντες, με επιστολή τους ημ. 23.2.12, ενημέρωσαν αφενός τη Schoenherr για τη δύσκολη οικονομική θέση της ΚΑΡ σε συνδυασμό με τα προβλήματα που αντιμετώπιζε λόγω καιρικών συνθηκών και αφετέρου το Μαυροβούνιο ότι οι προθέσεις του να εφαρμόσει τη συμφωνία διευθέτησης ήταν άκαιρες και είχαν προκαλέσει μεγάλη ζημιά στην ΚΑΡ. Ενημέρωσαν επίσης ότι οποιαδήποτε πράξη που θα είχε ως αποτέλεσμα την αλλαγή του ελέγχου στην ΚΑΡ θα μπορούσε να προκαλέσει παράβαση των υποχρεώσεων κάτω από τις πιστωτικές διευκολύνσεις και να καταστήσει όλα τα χρέη και τους τόκους άμεσα απαιτητούς και πληρωτέους από την ΚΑΡ, κάτι το οποίο θα οδηγούσε στην εκκαθάριση της ΚΑΡ και σε απαίτηση των κρατικών εγγυήσεων που είχαν δοθεί από το Μαυροβούνιο.
- 43) Παρά ταύτα, το Μαυροβούνιο προχώρησε και οδήγησε την ΚΑΡ σε εκκαθάριση. Στην πραγματικότητα η διαδικασία εκκαθάρισης ξεκίνησε από το Μαυροβούνιο το οποίο κατά τον ουσιώδη χρόνο ήταν μεγαλομέτοχος της ΚΑΡ, κάτι το οποίο αποδεικνύει το δόλιο του σχέδιο το οποίο υλοποιήθηκε με την εκκαθάριση.
- 44) Επιπλέον, το Μαυροβούνιο, μέσω επιστολής ημ. 7.3.12 η οποία στάληκε στο εγγεγραμμένο γραφείο των Εναγόντων, τους προειδοποίησε ότι αν εμπόδιζαν την ΚΑΡ από την υπογραφή της συμφωνίας αναμόρφωσης και τροποποίησης με τη Deutsche Bank θα βρίσκονταν και πάλι σε παράβαση της συμφωνίας διευθέτησης και τους κάλεσε να ψηφίσουν στη συνάντηση του διοικητικού συμβουλίου της ΚΑΡ υπέρ της υπογραφής της τροποποιητικής συμφωνίας.
- 45) Με επιστολή ημ. 22.3.12 της Schoenherr η οποία παραδόθηκε στο εγγεγραμμένο γραφείο των Εναγόντων, οι Ενάγοντες ενημερώθηκαν ότι εξαιτίας της αποτυχίας τους να επανορθώσουν τις παραβάσεις με βάση τη συμφωνία διευθέτησης, το Μαυροβούνιο θα προχωρούσε

στην επιβολή του δικαιώματος αγοράς στην ΚΑΡ και στην RBN καλώντας τους Ενάγοντες να μεταβιβάσουν στο Μαυροβούνιο τις μετοχές τους στις εν λόγω εταιρείες.

- 46) Σε άλλη επιστολή της Schoenherr ημ. 30.3.12 η οποία επίσης παραδόθηκε στο εγγεγραμμένο γραφείο των Εναγόντων, αναφέρθηκε ότι οι Ενάγοντες ήταν σε ηθελημένη παράβαση της συμφωνίας διευθέτησης και της συμφωνίας μεταβίβασης και υπεύθυνοι για την προκληθείσα ζημιά. Επιπλέον, το Μαυροβούνιο με επιστολή ημ. 5.4.12 επέμενε όπως οι Ενάγοντες μεταβιβάσουν τις μετοχές της ΚΑΡ σε αυτό. (Παρόλο που στην ένορκη δήλωση της ΑΑ αναγράφεται ως ημερομηνία της επιστολής η «5.2.12», εντούτοις διαφαίνεται ότι η ορθή ημερομηνία είναι η 5.4.12, όπως αναφέρει η ΑΒ στην ένορκη της δήλωση που συνοδεύει την Αίτηση και φαίνεται στο συνημμένο αντίγραφο αυτής και δεν αντικρούστηκε από την πλευρά των Καθ' ων).
- 47) Οι Ενάγοντες έστειλαν επιστολή ημ. 13.12.12 προς το Υπουργείο Οικονομικών του Μαυροβουνίου με την οποία δήλωναν ότι δεν βρίσκονταν σε παράβαση και επομένως δεν είχαν πρόθεση να υπογράψουν τα έγγραφα για τη μεταβίβαση των μετοχών της ΚΑΡ και της RNB. Σε απαντητική επιστολή ημ. 25.12.12 η οποία στάληκε στο εγγεγραμμένο γραφείο των Εναγόντων, η Schoenherr επέμενε ότι οι παραβάσεις της συμφωνίας διευθέτησης είναι αδιαμφισβήτητες.
- 48) Όταν το Μαυροβούνιο αντιλήφθηκε ότι οι Ενάγοντες δεν θα επένδυαν περισσότερα χρήματα στην ΚΑΡ, η οποία αντιμετώπιζε οικονομικές δυσκολίες λόγω των ενεργειών του Μαυροβουνίου, το Μαυροβούνιο τους ζήτησε τη μεταβίβαση των μετοχών τους χωρίς αντιπαροχή, ολοκληρώνοντας έτσι το σχέδιο του να πάρει όσα περισσότερα χρήματα μπορούσε από αυτούς και να τους αποστερήσει από τα περιουσιακά στοιχεία της ΚΑΡ. Αυτή η αλληλογραφία ήταν ένα μέρος του δόλιου σχεδίου του Μαυροβουνίου για να δημιουργήσει περισσότερα προβλήματα στη διαχείριση και διεξαγωγή των επιχειρηματικών δραστηριοτήτων της ΚΑΡ και με απώτερο σκοπό να εκδιώξει τους Ενάγοντες και να αποκτήσει τον έλεγχο της ΚΑΡ.

- 49) Όπως έχει ήδη λεχθεί, στις 14.6.13 το Μαυροβούνιο κίνησε διαδικασία εκκαθάρισης της ΚΑΡ διορίζοντας τον Εναγόμενο 2 ως προσωρινό διαχειριστή.
- 50) Στις 9.7.13 η ΚΑΡ μέσω του διαχειριστή συνήψε συμφωνία με τους Εναγόμενους 3, κρατική οντότητα του Μαυροβουνίου, με την οποία οι τελευταίοι ανέλαβαν τη διαχείριση των επιχειρήσεων της ΚΑΡ κατά τη διαδικασία πτώχευσης. Αυτό διασφάλιζε το ότι κρατικές εταιρείες εμπορίας πετρελαίου παράνομα και αδικαιολόγητα έπαιρναν τον έλεγχο της διαχείρισης της ΚΑΡ.
- 51) Ο διαχειριστής σε συνέλευση πιστωτών της ΚΑΡ φρόντισε να εκλεγεί συμβούλιο από τρία μέλη, χωρίς τη συμμετοχή των Εναγόντων, ούτως ώστε το Μαυροβούνιο να έχει πλήρη έλεγχο της ΚΑΡ κατά τη διάρκεια της πτωχευτικής διαδικασίας.
- 52) Στις 6.12.13 ο διαχειριστής προκήρυξε προσφορά για την πώληση όλων των περιουσιακών στοιχείων της ΚΑΡ, χωρίς την προηγούμενη έγκριση του συμβουλίου των πιστωτών, και εκτίμησε την αξία αυτών σε τιμή πολύ χαμηλότερη από την πραγματική αγοραία αξία.
- 53) Οι πιο πάνω ενέργειες του Μαυροβουνίου προκάλεσαν στους Ενάγοντες σημαντική οικονομική ζημιά με καταστροφικές συνέπειες για την αξία της επένδυσής τους.
- 54) Στις 12.11.13 οι Ενάγοντες και η EN+ ήγειραν διαιτητική διαδικασία UNCITRAL εναντίον του Μαυροβουνίου και άλλων προσώπων, στην οποία ζητούν αποζημιώσεις για παράβαση συμβατικών υποχρεώσεων και για αστική ευθύνη. Οι Ενάγοντες απαιτούν αποζημιώσεις για ζημιές που προέκυψαν από τις πράξεις του Μαυροβουνίου (i) να εμποδίζει την εφαρμογή των μέτρων αναδιάρθρωσης που προτάθηκαν από τους Ενάγοντες προς επίλυση της χρηματοοικονομικής κρίσης της ΚΑΡ, (ii) να προκαλεί την επιτάχυνση της αποπληρωμής του δανείου από την Deutsche Bank, (iii) να παραβιάζει τις υποχρεώσεις του για τη διασφάλιση παροχής ηλεκτρισμού προς την ΚΑΡ και να (iv) ξεκινά διαδικασία εκκαθάρισης της ΚΑΡ μέσω αίτησης από το ίδιο το Μαυροβούνιο. Διαζευκτικά, οι Ενάγοντες ισχυρίζονται ότι το

Μαυροβούνιο είναι αστικά υπεύθυνο για παρότρυνση τους να συνάψουν τη συμφωνία διευθέτησης και τη συμφωνία μετόχων ΚΑΡ ούτως ώστε να παραιτηθούν από τις απαιτήσεις τους στην πρώτη δαιτησία.

- 55) Σε περίπτωση που το δαιτητικό δικαστήριο αποφασίσει υπέρ των Εναγόντων, τότε η απαίτηση τους στην παρούσα θα μειωθεί κατά το αντίστοιχο ποσό αναφορικά με τη ζημιά που υπέστησαν από τη συμπεριφορά του Μαυροβουνίου. Η δαιτητική διαδικασία δεν περιλαμβάνει την απαίτηση για την οικειοποίηση ολόκληρου του περιουσιακού στοιχείου που αποτελούσε το αντικείμενο της δαιτησίας ICSD η οποία απερρίφθη για τεχνικούς λόγους σε προδικαστικό στάδιο.
- 56) Στις 7.3.14 οι Ενάγοντες ήγειραν την προαναφερόμενη δαιτητική διαδικασία ICSD για τις παραβάσεις του Μαυροβουνίου διαφόρων όρων της συμφωνίας για τις επενδύσεις. Στις 26.7.16 το δαιτητικό δικαστήριο απέρριψε την απαίτηση λόγω του ότι απουσίαζε το στοιχείο της έδρας των Εναγόντων για να εμπίπτει εντός του όρου «επενδυτής».
- 57) Το δόλιο σχέδιο εκτελέστηκε εν μέρει και στην Κύπρο αλλά και στο Μαυροβούνιο και εγείρει ζήτημα αξίωσης αποζημιώσεων από το Μαυροβούνιο στη βάση της απάτης και του αδικαιολόγητου πλουτισμού.
- 58) Τα Κυπριακά Δικαστήρια είναι τα μόνα που μπορούν να εκδικάσουν τις αξιώσεις των Εναγόντων εναντίον του Μαυροβουνίου και των υπόλοιπων συνωμοτών. Παρόλο που το σχέδιο εκτελέστηκε κυρίως στο Μαυροβούνιο όπου η ΚΑΡ διεξήγαγε τις επιχειρηματικές της δραστηριότητες, εν τούτοις μεγάλος αριθμός αλληλογραφίας στάληκε από το Μαυροβούνιο στους Ενάγοντες στην Κύπρο μετά την υπογραφή της διευθέτησης και η οποία αποτελεί μέρος της υλοποίησης της απάτης, έλαβε χώρα στην Κύπρο και συνδέει τη διαφορά με τη δικαιοδοσία των Κυπριακών Δικαστηρίων.

Η ένορκη δήλωση ημ. 29.8.17 της ΑΑ που συνοδεύει τη μονομερή αίτηση ημ. 30.8.17 για υποκατάστατη επίδοση στους Εναγόμενους 1 και 2, δεν προσθέτει οτιδήποτε στις θέσεις των Εναγόντων για τη φύση της υπόθεσης και της δικαιοδοσίας των Κυπριακών Δικαστηρίων καθότι αυτή περιορίζεται μόνο στο θέμα της επίδοσης. Εξ ου και η ΑΑ επισυνάπτει εκεί αντίγραφο της παλαιότερης ένορκης της δήλωσης ημ. 7.11.16 την οποία και υιοθετεί ως προς τα γεγονότα της υπόθεσης και για σκοπούς της αίτησης ημ. 30.8.17.

Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι η έκθεση απαίτησης αποτελεί βασικά επανάληψη του περιεχομένου της ένορκης δήλωσης ημ. 7.11.16 της ΑΑ και ενώ περιέχει τους ίδιους ισχυρισμούς για ψευδείς παραστάσεις, δόλο και απάτη εκ μέρους των Εναγομένων, δεν περιέχει οποιεσδήποτε λεπτομέρειες αναφορικά με τις ισχυριζόμενες ψευδείς παραστάσεις, δόλο και απάτη, όπως προβλέπεται στη **Δ.19 θ.5 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας**.

III.Γ Εξέταση Αίτησης

Με βάση όσα αναφέρονται ανωτέρω, προκύπτει ότι η Αίτηση όσον αφορά το ζήτημα της δικαιοδοσίας θα εξεταστεί πρωτίστως στη βάση της Δ.6 θ.1 και 4 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας η οποία διέπει το ζήτημα της επίδοσης εκτός δικαιοδοσίας. Αξίζει να σημειωθεί ότι η Δ.6 θ.1 και 4 περιλαμβάνεται στη νομική βάση των μονομερών αιτήσεων για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας και υποκατάστατης επίδοσης στην οποία (νομική βάση) γίνεται μια γενική αναφορά στον Ν.14/60, χωρίς οποιαδήποτε παραπομπή σε συγκεκριμένο άρθρο, ενώ ο δικηγόρος των Εναγόντων βασίστηκε αποκλειστικά στο άρθρο 21(1) του Ν.14/60 ως προς το θέμα της δικαιοδοσίας.

Στο **The Annual Practice 1988** αναφέρεται σε σχέση με την αντίστοιχη Αγγλική Ο.11 των Θεσμών, ότι:

«The affidavit must make clear which sub-rule of r 1.(1) is relied on.»

Είναι γεγονός ότι το ανωτέρω απόσπασμα υιοθετήθηκε στην Αγγλική υπόθεση **Metall und Rohstoff v. Donaldson Inc.** (1990) 1 Q.B. 311, στην οποία επισημάνθηκε επίσης πως στην πρώτη ένορκη δήλωση προς υποστήριξη της αίτησης για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας είχε καταστεί σαφές ότι η αίτηση στηρίζετο στην Ο.11 r.1(1)(f). Αυτό βεβαίως δεν αποτελεί το βασικό σκεπτικό (ratio) της απόφασης. Παρά ταύτα, προκύπτει ότι σε αίτηση για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας, θα πρέπει ο αιτητής να διασαφηνίζει σε ποια δικονομική πρόνοια βασίζεται για τη χορήγηση άδειας εκτός δικαιοδοσίας. Αυτό, κατά την άποψη μου, δύναται να συντελεστεί με ρητή αναφορά στην υποπαράγραφο της σχετικής Διαταγής αλλά θα μπορούσε ακόμα να επιτευχθεί και χωρίς ρητή αναφορά στην υποπαράγραφο νοουμένου ότι στη νομική βάση της αίτησης γίνεται αναφορά στη σχετική Διαταγή και ότι στην ένορκη δήλωση προς υποστήριξη της αίτησης προκύπτει χωρίς δυσκολία και αμφιβολία σε ποια υποπαράγραφο της Διαταγής στηρίζεται ο αιτητής για την ύπαρξη δικαιοδοσίας. Με άλλα λόγια, αν π.χ. γίνεται ρητή αναφορά στο ότι η αγωγή αφορά αστικό αδίκημα το οποίο διαπράχθηκε εντός Κύπρου, τότε αυτή κρίνεται ικανοποιητική για να καταδείξει με σαφήνεια ότι αναφέρεται στη συγκεκριμένη υποπαράγραφο 1(f) της Δ.6.

Στην υπό κρίση περίπτωση, στην ένορκη δήλωση της ΑΑ ημ. 7.11.16 που συνοδεύει την αίτηση για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας και η οποία υιοθετείται και για σκοπούς της αίτησης για υποκατάστατη επίδοση, μετά από λεπτομερή αναφορά στα πρωτογενή γεγονότα, γίνεται αναφορά σε δόλιο σχέδιο το οποίο εφαρμόστηκε στο Μαυροβούνιο ενάντια στα συμφέροντα των Καθ' ων και το οποίο εκτελέστηκε εν μέρει στην Κύπρο αλλά και στο Μαυροβούνιο και στο ότι δημιουργεί απαίτηση για αποζημιώσεις στη βάση της απάτης και του αδικαιολόγητου πλουτισμού. Μάλιστα η ΑΑ κάνει λόγο για αλληλογραφία η οποία στάληκε στους Καθ' ων στην Κύπρο και η οποία αποτελεί μέρος της υλοποίησης της απάτης, έλαβε χώρα στην Κύπρο και συνδέει τη διαφορά με τη δικαιοδοσία των Κυπριακών Δικαστηρίων. Αυτές οι αναφορές της είναι επαρκείς για να καταδείξουν ότι οι Καθ' ων βασίζουν την Αγωγή στο αστικό

αδίκημα του δόλου το οποίο κατ' ισχυρισμόν εν μέρει συντελέστηκε στην Κύπρο, και επομένως είναι προφανές ότι γίνεται επίκληση της Δ.6 θ.1(f).

Ως εκ τούτου, δεν θεωρώ ότι η μη ρητή αναφορά και εξειδίκευση της υποπαραγράφου της Δ.6 αφήνει οποιοδήποτε κενό στην αίτηση το οποίο να οδηγεί από μόνο του σε παραμερισμό του εκδοθέντος διατάγματος επίδοσης εκτός δικαιοδοσίας. Ταυτόχρονα, το Δικαστήριο αδυνατεί να προβεί σε αντίστοιχη διαπίστωση αναφορικά με το άρθρο 21(1) του Ν.14/60, καθότι γίνεται μια απλή γενική αναφορά στον συγκεκριμένο Νόμο χωρίς καν παραπομπή στο άρθρο 21. Θεωρώ ότι η απλή συμπερίληψη του Ν.14/60 είναι πολύ γενική και αόριστη και δεν προσδιορίζει με οποιονδήποτε τρόπο το άρθρο και ή τα άρθρα του εν λόγω Νόμου τα οποία οι Ενάγοντες θεωρούν αναγκαία προς υποστήριξη της κάθε αίτησης τους. Αυτή η παράλειψη συγκεκριμενοποίησης αφήνει μετέωρη τη νομική βάση και δεν εξειδικεύει, ως απαιτείται, τη σχετική νομοθετική πρόνοια στην οποία στηρίζεται η αίτηση ως προς το ουσιώδες ζήτημα της ύπαρξης δικαιοδοσίας των Κυπριακών Δικαστηρίων να εκδικάσουν την παρούσα Αγωγή.

Ως προς την ερμηνεία της Δ.6 θ.1(f) των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, και ελλείψει Κυπριακής νομολογίας επί τούτης, κρίνεται χρήσιμη η παραπομπή στην αντίστοιχη Αγγλική δικονομική πρόνοια και στη σχετική νομολογία. Όπως αναφέρεται στο **The Annual Practice 1958**, σελ. 158:

«There must be clear evidence that the tort was committed within the jurisdiction (George Monro, Ltd v. American Cyanamid and Chemical Corporation, [1944] K. B. 432).»

Με βάση τα πιο πάνω είναι σαφές ότι εκείνο που απαιτείται είναι η διάπραξη του αστικού αδικήματος εντός της δικαιοδοσίας, ασχέτως του τόπου πρόκλησης της ζημιάς, εξ ου και στην Αγγλία η σχετική δικονομική πρόνοια έχει πλέον τροποποιηθεί ούτως ώστε να περιλαμβάνει ρητώς και την περίπτωση πρόκλησης της ζημιάς εντός της δικαιοδοσίας.

Στην Κύπρο όμως εξακολουθεί να ισχύει η παλαιά Αγγλική πρόνοια και επομένως το Δικαστήριο θα ανατρέξει στη σχετική νομολογία για καθοδήγηση. Η Αγγλική υπόθεση **George Monro Ltd v. American Cyanamid and Chemical Corporation** [1944] 1 K. B. 432 είναι διαφωτιστική. Κρίνω σκόπιμο να παραθέσω τη σύνοψη του αποσπάσματος από την απόφαση του Δικαστή Goddard L.J. στη σελ. 433:

«The words “tort committed within the jurisdiction” in r. 1 (ee) of Or. XI must be limited to a wrongful act committed within the jurisdiction, and do not extend to a case where the wrongful act was committed out of the jurisdiction but the damage resulting therefrom took place within the jurisdiction.»

Διαφωτιστικό είναι και το ακόλουθο απόσπασμα από την απόφαση του du Parcq L.J. στη σελ.441:

«The principle of the rule is plain. Looking at the substance of the matter without regard to any technical consideration, the question is: Where is the wrongful act, from which the damage flows, in fact done? The question is not where was the damage suffered, even though damage may be of the gist of the action.»

Η προαναφερόμενη Αγγλική υπόθεση υιοθετήθηκε στις υποθέσεις **E. Philippou Ltd v. Littner Hampton Ltd** (1984) 1 C.L.R. 716, **Zachariades Ltd and another v. Economides Ltd and another** (1989) 1 C.L.R. 437, **The Cyprus Potato Marketing Board v. Primlaks (Pacific Violet) BV κ.ά.** (1990) 1 A.A.Δ. 219 και **The Cyprus Potato Marketing Board v. Cobelfret Ro-Ro Services N.V. and others** (1991) 1 A.A.Δ. 91, ως προς το ότι η επίδοση αγωγής εκτός δικαιοδοσίας συνιστά αναπόφευκτα επέμβαση στην κυριαρχία και αποκλειστική δικαιοδοσία ξένου κράτους στο οποίο θα γίνει η επίδοση και ότι τα Κυπριακά Δικαστήρια δεν πρέπει να επιτρέπουν τέτοια επίδοση εκτός αν αυτή εμπίπτει ξεκάθαρα εντός του γράμματος και του πνεύματος της Ο.11. Στην πρώτη υπόθεση γίνεται επίσης παραπομπή στο σύγγραμμα **Dacey &**

Morris on The Conflict of Laws, 10^η έκδοση, τόμος 1, σελ. 181, στο οποίο τονίζεται ότι σε αγωγή εναντίον προσώπων, οι κανόνες για τη νομική επίδοση του κλητηρίου προσδιορίζουν τα όρια της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου.

Βεβαίως, στην αναζήτηση του τόπου διάπραξης του αστικού αδικήματος, υπάρχουν και περιπτώσεις στις οποίες το αδίκημα μπορεί να φέρεται να διαπράχθηκε σε πέραν της μιας χώρας. Σε τέτοια περίπτωση, σύμφωνα με την υπόθεση **Boys v. Chaplin** [1971] A.C. 356, εφαρμόζεται η αρχή του *double actionability rule* σύμφωνα με την οποία απαιτείται να καταδειχθεί ότι η αδιοπραξία δίδει δικαίωμα τόσο βάσει του ημεδαπού δικαίου όσο και βάσει του αλλοδαπού δικαίου.

Σύμφωνα πάντα με την Αγγλική νομολογία, στις περιπτώσεις διάπραξης αστικού αδικήματος σε πέραν της μιας χώρας, το κριτήριο για τον καθορισμό της δικαιοδοσίας είναι ο τόπος της ουσιαστικής πράξης («*substantial and efficacious test*»). Αυτό επισημαίνεται και στο σύγγραμμα **Private International Law**, Cheshire, North & Fawcett, 14^η έκδοση, σελ. 387, στο οποίο αναφέρονται τα εξής:

«An act committed within the jurisdiction The tortious act from which the damage resulted may have been committed partly within the jurisdiction and partly without. According to the Court of Appeal in the Metall und Rohstoff case, it is not necessary that all of the acts have been committed within the jurisdiction. It is enough if “substantial and efficacious acts” have been committed within the jurisdiction, even if substantial and efficacious acts have also been committed outside the jurisdiction. In determining where a tortious act was committed, regard should be had to the case law identifying the place of the event giving rise to the damage for the purpose of Article 5(3) of the Brussels I Regulation or the earlier Brussels Convention. It follows that, in a case of negligent or fraudulent misrepresentation, the damage sustained resulted from an act

committed within the jurisdiction if the misstatement was made in England, rather than being received in England.»

Χρήσιμη καθοδήγηση επί τούτου προσφέρει η υπόθεση **Metal & Rohstoff v. Donaldson Inc.** (C.A.) [1990] 1 Q.B. 391, από την οποία παραθέτω τα ακόλουθα αποσπάσματα:

«... In our view condition (c) requires the court to look at the tort alleged in a common sense way and ask whether damage has resulted from substantial and efficacious acts committed within the jurisdiction (whether or not other substantial and efficacious acts have been committed elsewhere): if the answer is yes, leave may (but of course need not) be given. But the defendants are, we think, right to insist that the acts to be considered must be those of the putative defendant, because the question at issue is whether the links between him and the English forum are such as to justify his being brought here to answer the plaintiff's claim. ...

... First, in deciding whether an alleged tort has been committed in this country or in some other country, our courts will look back over the series of events constituting it and ask themselves "Where in substance did this cause of action arise?" Secondly, in answering this question, the courts will apply exclusively English law. ...

*In our judgment, in double locality cases our courts should first consider whether, by reference exclusively to English law, it can properly be said that a tort has been committed within the jurisdiction of our courts. In answering this question, they should apply the now well familiar "substance" test previously applied in such cases as *Distillers Co. (Biochemicals) Ltd. v. Thomson* [1971] A.C. 458, *Castree v. E.R. Squibb & Sons Ltd.* [1980] 1*

W.L.R. 1248 and Cordoba Shipping Co. Ltd. v. National State Bank, Elizabeth, New Jersey [1984] 2 Lloyd's Rep. 91. If on the application of this test, they find that the tort was in substance committed in this country, they can thenceforth wholly disregard the rule in Boys v. Chaplin [1971] A.C. 356; the fact that some of the relevant events occurred abroad will thenceforth have no bearing on the defendant's liability in tort. ...»

Παρόλο που το θέμα της δικαιοδοσίας δεν αποτέλεσε το αντικείμενο της απόφασης στην υπόθεση **Safarino Shoes Industry & Trading Company Ltd v. Βιομηχανίας Υποδημάτων Ε. Σταυρινού Λτδ** (1991) 1 Α.Α.Δ. 1059, εντούτοις το Εφετείο υιοθέτησε τα όσα λέχθηκαν στην προαναφερόμενη υπόθεση ως προς τις προϋποθέσεις ανάληψης δικαιοδοσίας. Το ακόλουθο απόσπασμα είναι διαφωτιστικό:

«Δε θα πραγματευθούμε τις προϋποθέσεις για την ανάληψη δικαιοδοσίας αναφορικά με αδίκημα το οποίο διαπράχθηκε σε χώρα της αλλοδαπής. Αυτές εξηγούνται σε μεγάλη έκταση στην υπόθεση Chaplin v. Boys [1969] 2 All E.R. 1085. [Βλ. επίσης Coupland v. Arabian Gulf Petroleum Co [1983] 2 All E.R. 434, Coupland v. Arabian Gulf Petroleum Co [1983] 3 All E.R. 226, και Metall und Rohstoff v. Donaldson Lufkin Inc [1989] 3 All E.R. 14].»

Η ίδια αρχή αναφέρθηκε και στην υπόθεση **Distillers Co. v. Thompson** (P.C.) [1971] A.C. 458, στην οποία λέχθηκαν τα ακόλουθα:

«The right approach is, when the tort is complete, to look back over the series of events constituting it and ask the question, where in substance did this cause of action arise?»

Αυτή η αρχή υιοθετήθηκε και εφαρμόστηκε στην υπόθεση **Castree v. Squibb Ltd.** (C.A.) [1980] 1 W.L.R. 1248 ως εξής:

«There is however some assistance to be obtained from the judgment of du Parcq L.J. in George Monro Ltd. v. American Cyanamid and Chemical Corporation [1944] 1 K.B. 432, 440-441, where he said:

“... I am willing to infer that the negligence alleged is that the corporation put on the market a dangerous substance with written instructions to use it in a dangerous way. That act of commission was done in America and it is highly artificial to say that the tort was committed within the jurisdiction of the English courts. The principle of the rule is plain. Looking at the substance of the matter without regard to any technical consideration, the question is: Where was the wrongful act, from which the damage flows, in fact done?”

Returning to this case and bearing in mind that the application to sue the appellants in this country is based upon the allegation that the plaintiff could successfully sue the appellants, one then asks oneself the question which was posed by du Parcq L.J., and the answer to that question seems to me to be clearly this: that which gave, or gives, the plaintiff her cause of complaint is not the mere manufacture of the defective machinery, which of course took place in Germany; the mere manufacture of the defective machinery is not in my judgment even the beginning of tort. That manufacture might have been manufacture for experimental purposes, or it might have been for the development of some part of the machinery. The substantial wrongdoing in this case alleged to have been committed by the appellants is putting on the English market a defective machine with no warning as to its defects. That being, in my judgment, the position, and applying the test which is accepted on all sides to be the appropriate test, namely, to look back over the series

of events constituting the tort and to ask the question where in substance this cause of action arose, I would conclude that it arose in this country.»

Τέλος, χρήσιμη καθοδήγηση προσφέρει και η υπόθεση **Multinational Gas and Petrochemical Co. v. Multinational Gas and Petrochemical Services Ltd.** [1983] Ch. 258, από την οποία παραθέτω τα ακόλουθα αποσπάσματα:

«... Following what Lord Pearson said in Distillers Co. (Biochemicals) Ltd. v. Thomson [1971] A.C. 458, 468, I look back over the series of events alleged to constitute the tort and ask myself the question : “Where in substance did this cause of action arise?” The answer is clear: wherever the plaintiff’s directors made the relevant alleged decisions. In my judgment, the plaintiff has not established that its action is founded on a tort committed within the jurisdiction. ...

In the present appeal the plaintiff first relies upon sub-paragraph (h) or rule 1 (1), namely, that the action is founded upon a tort committed within the jurisdiction. It seems to me quite clear on the facts that if tort or torts there were, these were committed partly within and partly outside the jurisdiction of this court. In such circumstances the appropriate approach is that stated by Lord Pearson in the judgment of the Privy Council in Distillers Co. (Biochemicals) Ltd. v. Thomson [1971] A.C. 458, 468 recently applied in this court in Castree v. E. R. Squibb & Sons Ltd. [1980] 1 W.L.R. 1248. In the Distillers case Lord Pearson said, at p. 468:

“The right approach is, when the tort is complete, to look back over the series of events constituting it and ask the question, where in substance did this cause of action arise?”

In the instant case I think that facts and circumstances as alleged in the statement of claim need careful analysis, remembering the three components of the tort of negligence, namely, the existence of a duty of care owed to the plaintiff, a breach of that duty by the defendant and, thirdly, damage to the plaintiff resulting from that breach. One must also remember that the joint venturers' liability to the plaintiff (if any) can only be a vicarious one.»

Σύμφωνα με τις πιο πάνω νομικές αρχές οι οποίες εφαρμόζονται κατ' αντιστοιχία για τη Δ.6 θ.1(f), το βασικό ερώτημα που τίθεται στην υπό κρίση περίπτωση, είναι εξετάζοντας εκ των υστέρων την κατ' ισχυρισμόν αδικοπραξία και όλα τα γεγονότα που τη στοιχειοθετούν να εξευρεθεί ο τόπος όπου κατ' ουσίαν προέκυψε η βάση αγωγής.

Με βάση το περιεχόμενο της ένορκης δήλωσης της ΑΑ ημ. 7.11.16, οι Ενάγοντες αναγνωρίζουν και παραδέχονται ότι το κύριο μέρος του ισχυριζόμενου δόλιου σχεδίου και της απάτης διεπράχθη στο Μαυροβούνιο. Θεωρώ ότι αυτή η αναφορά από μόνη της είναι ικανή για να καταδείξει ότι το βασικό μέρος της αποδιδόμενης αδικοπραξίας συντελέστηκε στο Μαυροβούνιο και όχι στην Κύπρο.

Άλλωστε, με βάση αυτή την αναφορά των Εναγόντων αλλά και όλους τους ισχυρισμούς της ΑΑ ως προς τα επίδικα γεγονότα, προκύπτει χωρίς δυσκολία ότι το όλο σχέδιο αφορά εργοστάσιο και εταιρεία (την ΚΑΡ) τα οποία βρίσκονται στο Μαυροβούνιο, ότι αυτό καταρτίστηκε, συμφωνήθηκε και εκτελέστηκε στο Μαυροβούνιο, και ότι όλες οι επαφές, διαπραγματεύσεις, συναντήσεις και σύναψη συμφωνιών έγιναν στο Μαυροβούνιο. Επίσης όλες οι ενέργειες του Μαυροβουνίου ως του κύριου πρωταγωνιστή του δόλιου σχεδίου έλαβαν χώρα στο Μαυροβούνιο, ως επίσης και μετέπειτα όταν μπήκαν στο σχέδιο και ο Διαχειριστής Παραλήπτης της υπό εκκαθάριση εταιρείας ΚΑΡ και οι Εναγόμενοι 3 αναφορικά με τη διαχείριση της υπό εκκαθάριση εταιρείας ΚΑΡ και πάλι όλες οι συνεννοήσεις μεταξύ των

Εναγομένων και οι ενέργειες τους έλαβαν χώρα στο Μαυροβούνιο. Ακόμα και τα γεγονότα που αφορούν τη συμφωνία δανείου της ΚΑΡ από τη Deutsche Bank και η ισχυριζόμενη παράβαση όλων των συμφωνιών έγιναν στο Μαυροβούνιο. Με άλλα λόγια, τα γεγονότα τα οποία αφορούν στο όλο σχέδιο δόλου και απάτης το οποίο αποδίδεται στους Εναγόμενους βασικά έλαβαν χώρα στο Μαυροβούνιο και ουδεμία σχέση έχουν με την Κύπρο.

Ο ισχυρισμός των Εναγόντων ότι η αδικοπραξία τελέστηκε εν μέρει και στην Κύπρο βασίζεται αποκλειστικά και μόνο σε επιστολές οι οποίες στάληκαν στους Ενάγοντες στην Κύπρο. Οι Ενάγοντες εντάσσουν αυτές ως μέρος του ισχυριζόμενου δόλιου σχεδίου και το οποίο κατά τους ίδιους διεπράχθη και στην Κύπρο εφόσον στάληκαν στο εγγεγραμμένο γραφείο των Εναγόντων στην Κύπρο.

Έχει ήδη γίνει εκτενής αναφορά στο σύνολο των γεγονότων τα οποία κατ' ισχυρισμό αποτελούν το δόλιο και απατηλό σχέδιο εις βάρος των Εναγόντων καθώς επίσης και στις επιστολές οι οποίες στάληκαν στην Κύπρο ως μέρος αυτού. Πρόκειται για τις επιστολές ημ. 9.1.12, 16.2.12, 7.3.12, 22.3.12, 30.3.12, 5.4.12 και 13.12.12. Όλες αυτές οι επιστολές αφορούν και αναφέρονται στη συμφωνία διευθέτησης και μεταβίβασης μετοχών ΚΑΡ και σε ισχυριζόμενη παράβαση αυτών. Ειδικότερα, οι δύο πρώτες, ημ. 9.1.12 και 16.2.12, αφορούν δήλωση περί παραβίασης της συμφωνίας διευθέτησης. Η τρίτη, ημ. 7.3.12, αφορά και πάλι δήλωση περί παραβίασης της συμφωνίας διευθέτησης και καλεί τους Ενάγοντες να ψηφίσουν στη συνάντηση του διοικητικού συμβουλίου. Στην τέταρτη επιστολή ημ. 22.3.12, αναφέρεται και πάλι η παραβίαση της συμφωνίας και οι Ενάγοντες καλούνται να μεταβιβάσουν τις μετοχές τους στις πωλήτριες εταιρείες προς το Μαυροβούνιο. Το ίδιο περιεχόμενο έχουν και οι επόμενες δύο επιστολές, ημ. 30.3.12 και 5.4.12, με την προσθήκη ισχυρισμού για παραβίαση και της συμφωνίας μεταβίβασης μετοχών και καθιστώντας τους Ενάγοντες υπεύθυνους για την προκληθείσα ζημιά. Και η έβδομη επιστολή ημ. 13.12.12 απλώς επιβεβαιώνει την ισχυριζόμενη παραβίαση της συμφωνίας διευθέτησης.

Κατ' αρχάς εύκολα διαπιστώνεται ότι οι επιστολές αυτές σχετίζονται με την παραβίαση της συμφωνίας διευθέτησης και τις συνέπειες αυτής. Όπως αναφέρει η ΑΑ, η παραβίαση της συμφωνίας διευθέτησης και οι συνέπειες αυτής αποτέλεσαν αντικείμενο της διαιτητικής διαδικασίας UNCITRAL η οποία μάλιστα, με παραδοχή της ίδιας της ΑΑ, επεκτείνεται και σε απαίτηση για αστική ευθύνη. Η ΑΑ ισχυρίζεται ότι η εν λόγω διαιτητική διαδικασία αφορά ένα μόνο μέρος του όλου απατηλού σχεδίου το οποίο ξεκίνησε από την αρχική επένδυση των Εναγόντων στην ΚΑΡ μέχρι και την εκκαθάριση της. Ταυτόχρονα όμως η ΑΑ θεωρεί το ζήτημα της παραβίασης της συμφωνίας διευθέτησης και της συμφωνίας αγοράς μετοχών ΚΑΡ ως ένα μέρος του ισχυριζόμενου δόλιου σχεδίου το οποίο όμως επεσυνέβη στο Μαυροβούνιο και όχι στην Κύπρο.

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως οι ενέργειες που οδήγησαν στη σύναψη των συμφωνιών και οι συνέπειες αυτών δεν έλαβαν χώρα στην Κύπρο. Το γεγονός της αποστολής των επιστολών οι οποίες αφορούν αυτό το ζήτημα στους Ενάγοντες στην Κύπρο είναι μεν σχετικό ως γεγονός αλλά βασικά αποτελεί μόνο την έκφραση των θέσεων του Μαυροβουνίου και ειδικότερα την τοποθέτηση του περί παραβίασης των συμφωνιών και των συνεπειών αυτής. Η διαπίστωση περί παραβίασης των συμφωνιών και των συνεπειών αυτής και απλή κοινοποίηση αυτής στους Ενάγοντες δεν αποτελεί την ουσιαστική πράξη και το μέσο υλοποίησης του δόλιου σχεδίου αλλά την ενημέρωση προς τους Ενάγοντες η οποία (αποστολή των επιστολών) μάλιστα αποτελούσε υποχρέωση του Μαυροβουνίου δυνάμει των όρων της συμφωνίας διευθέτησης. Σαφώς η αποστολή των επιστολών αποσκοπούσε βασικά στην ειδοποίηση των Εναγόντων ως προς την ισχυριζόμενη παραβίαση της συμφωνίας διευθέτησης και των συνεπειών αυτής, ενεργοποιώντας και τη ρήτρα διαιτησίας. Αυτό όμως δεν αποτελεί με οποιονδήποτε τρόπο την κύρια συμπεριφορά και ενέργεια του Μαυροβουνίου και δη των Εναγομένων ως προς την κατάρτιση και εφαρμογή του δόλιου σχεδίου τους. Θεωρώ βάσιμη τη θέση της ΑΒ πως οι εν λόγω επιστολές είναι κατ' ουσία πληροφοριακού χαρακτήρα και πάντως αναφέρονται σε γεγονότα τα οποία είχαν ήδη

συντελεστεί στο Μαυροβούνιο. Η ίδια η αποστολή ή η παραλαβή επιστολών δεν προσθέτει κάτι στα συστατικά στοιχεία των κατ' ισχυρισμόν αδικημάτων.

Είναι γεγονός ότι οι Ενάγοντες, μέσω της ένορκης δήλωσης της ΑΑ ημ. 7.11.16, εντάσσουν και τις επιστολές του 2009 στο δόλιο σχέδιο εφόσον στάληκαν στο εγγεγραμμένο γραφείο των Εναγόντων στην Κύπρο και αποσκοπούσε στη σύναψη της συμφωνίας διευθέτησης και της συμφωνίας μετοχών ΚΑΡ. Πρόκειται για τις επιστολές ημ. 16.3.09 και 15.5.09, με τις οποίες και πάλι το Μαυροβούνιο ειδοποιούσε τους Ενάγοντες ότι βρίσκονταν σε παράβαση της αρχικής συμφωνίας αγοράς μετοχών της ΚΑΡ και κάλεσε αυτούς να επανορθώσουν, αλλιώς θα ασκούσε τα δικαιώματα του δυνάμει αυτής. Σαφώς και αυτές οι επιστολές έχουν τον ίδιο ακριβώς χαρακτήρα με τις επιστολές του 2012, καθότι και αυτές είναι ενημερωτικές των θέσεων του Εναγομένου 1 και αφορούν συμφωνία και πράξεις οι οποίες ήδη είχαν λάβει χώρα στο Μαυροβούνιο, καθιστώντας σαφές ότι όλο το ουσιαστικό μέρος των γεγονότων που αφορούν στην επίδικη διαφορά έλαβε χώρα στο Μαυροβούνιο.

Ο δικηγόρος των Εναγόντων παρέπεμψε στην Αγγλική υπόθεση **Diamond v. Bank of London and Montreal Ltd** [1979] Q. B. 333, εκφράζοντας τη θέση ότι τα γεγονότα εκείνης της υπόθεσης προσομοιάζουν με την παρούσα. Σε εκείνη την υπόθεση οι Ενάγοντες, προμηθευτική εταιρεία στο Λονδίνο, ξεκίνησαν διαπραγματεύσεις με Αμερικάνικη εταιρεία για την αγορά ζάχαρης εκ μέρους κάποιων πελάτων τους. Σύμφωνα με την πρακτική των προμηθευτών μεσιτών, κάθε πλευρά απαιτούσε από την άλλη επιβεβαίωση από τράπεζα για την καλή πίστη και αξιοπιστία των προμηθευτών και τη διαθεσιμότητα της ζάχαρης. Και οι δύο πλευρές έδωσαν τέτοια επιβεβαίωση, ενώ τελικώς η συμφωνία δεν ολοκληρώθηκε ποτέ καθότι δεν υπήρχε η ζάχαρη. Οι Ενάγοντες καταχώρισαν αγωγή στο Λονδίνο και απαιτούσαν αποζημιώσεις για ζημιές συνεπεία ψευδών παραστάσεων σε πρόσωπο στο οποίο η τράπεζα είχε καθήκον επιμέλειας. Στην έκθεση απαίτησης ισχυρίστηκαν ότι με μηνύματα τέλεξ και τηλεφωνικές επικοινωνίες ο διευθυντής της τράπεζας τους διαβεβαίωσε ότι οι Αμερικανοί προμηθευτές

ήταν αξιόπιστοι, ότι είχαν κάνει πολλές συναλλαγές με την τράπεζα και μπορούσαν να προμηθεύσουν την υπό κρίση μεγάλη ποσότητα ζάχαρης και ότι ο ίδιος είδε τα έγγραφα που αποδείκνυαν τη γνησιότητα της συναλλαγής και της διαθεσιμότητας της ζάχαρης. Οι Ενάγοντες ισχυρίστηκαν ότι, βασιζόμενοι σε αυτές τις δόλιες παραστάσεις, διευθέτησαν την πώληση τόνων ζάχαρης σε Ευρωπαϊό πελάτη και απέρριψαν πρόταση για την αγορά ζάχαρης από άλλο προμηθευτή και λόγω αυτού απώλεσαν προμήθεια την οποία θα εισέπρατταν από τον πελάτη αν προμηθεύονταν τη ζάχαρη από τον άλλο προμηθευτή.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο αρνήθηκε να διατάξει επίδοση εκτός δικαιοδοσίας στη βάση του ότι η βάση αγωγής που ήταν ο δόλος διεπράχθη στην ουσία στην Αμερική και επομένως τα Αγγλικά Δικαστήρια δεν είχαν δικαιοδοσία. Το Εφετείο ανέτρεψε αυτό το σκέλος της απόφασης, δεχόμενο ότι όπου δόλιες παραστάσεις έγιναν μέσω τέλεξ ή τηλεφώνου οι οποίες ξεκίνησαν εκτός δικαιοδοσίας, η ουσία της αδικοπραξίας τελέστηκε στον τόπο όπου λήφθηκαν και έγιναν ενέργειες βάσει αυτών, επομένως η αδικοπραξία διεπράχθη εντός δικαιοδοσίας και το Δικαστήριο είχε δικαιοδοσία δυνάμει της Ο.11 r.1(1)(h).

Είναι σημαντικό να λεχθεί ότι το Αγγλικό Εφετείο τόνισε ότι η κάθε υπόθεση εξετάζεται με βάση τα δικά της δεδομένα. Το σκεπτικό του Δικαστηρίου αντικατοπτρίζεται στα ακόλουθα αποσπάσματα:

«... It seems to me that in the case of fraudulent misrepresentation, when it is made by telephone or by telex, as it was here, the tort is committed at the place where the message is received-wherever it is heard on the telephone by the receiver or tapped out by the telex machine in the receiver's office. It was so held in Canada in Original Blouse Co. Ltd. v. Bruck Mills Ltd. (1963) 42 D.L.R. (2d) 174. The judge there said that when a communication is made by telephone or by telex, it is to be regarded in the same way as a letter sent by hand or a message sent by word of mouth by a messenger to the

recipient. In such a case there could be no doubt that the fraudulent misrepresentation was made at the point where it was received and where it was acted upon. It is rather similar to what we have held in regard to contracts: see Entores Ltd. v. Miles Far East Corporation [1955] 2 Q.B. 327, 332-333.

...

We were also referred to George Monro Ltd v. American Cyanamid and Chemical Corporation [1944] K.B. 432, where Goddard L.J. made some observations obiter about the tort of negligence, but nothing to affect the tort of fraudulent misrepresentation.

...

The truth is that each tort has to be considered on its own to see where it is committed. In many torts the place may be where the damage is done. Such as in Distillers Co. (Biochemicals) Ltd. v. Thompson [1971] A.C. 458. Distillers sent the thalidomide drug out from England to Australia. A woman took it in Australia with the result that her baby was born deformed. It was held that the tort was committed in New South Wales. Every tort must be considered separately. In the case of fraudulent misrepresentation it seems to me that the tort is committed at the place where the representation is received and acted upon; and not the place from which it was sent. Logically, it seems to me, the same applies to a negligent misrepresentation by telephone or by telex. It is committed where it is received and acted upon. ...

...

The damage may be suffered when and where B acts or begins to act upon the representation, but it may be suffered at a later time and at a different place. Although A's part of the tort is committed when and where he speaks or telexes or writes the misrepresentation, B's part is needed to complete the tort by acting upon the representation, and the tort is committed, in my judgment, when and where he does so act. This is so whether the true analysis be that the misrepresentation is not made by the defendant until it is communicated or received (as Aikins J. held), or it is made but it is not a tort until it is received and acted upon, which is the point of time when its falsity has to be proved, or it is made in the Bahamas but it is continued here or is repeated to the plaintiff here.»

Θεωρώ ότι τόσο η βάση όσο και τα γεγονότα εκείνης της υπόθεσης διαφοροποιούνται από αυτά της παρούσας. Η βάση εκεί ήταν οι ψευδείς παραστάσεις ενώ εδώ ο δόλος και η απάτη. Υπενθυμίζεται ότι ενώ στην ένορκη δήλωση γίνεται αναφορά και σε ψευδείς παραστάσεις, αφενός δεν τίθενται λεπτομέρειες αυτών και αφετέρου οι επιστολές δεν εντάσσονται στις ψευδείς παραστάσεις αλλά στο δόλιο σχέδιο. Άλλωστε, ενόψει του περιεχομένου τους οι προαναφερόμενες επιστολές, τόσο του 2012 όσο και του 2009, δεν θα μπορούσαν να θεωρηθούν ότι αποτελούν ή περιέχουν ψευδή παράσταση στην οποία οι Ενάγοντες βασίστηκαν και ενήργησαν αναλόγως προκαλώντας ζημιά στους ίδιους. Επίσης εκεί οι ψευδείς παραστάσεις στάληκαν από την Αμερική αλλά για να καταδειχθεί το αστικό αδίκημα θα έπρεπε να ληφθούν οι παραστάσεις και ο παραλήπτης να ενεργήσει στη βάση αυτών. Εδώ ο δόλος και η απάτη έγιναν και ολοκληρώθηκαν στο Μαυροβούνιο και όλες οι ενέργειες στα πλαίσια του δόλου αλλά και οι συνέπειες αυτού έλαβαν χώρα στο Μαυροβούνιο και όχι στην Κύπρο, και το μόνο που συνδέει την Κύπρο είναι οι επιστολές στις οποίες απλώς καταγράφεται η θέση του Μαυροβουνίου περί παραβίασης της συμφωνίας διευθέτησης. Σημειώνεται ότι με την παραλαβή των επιστολών δεν

υπήρξε οποιαδήποτε διαφοροποίηση ή εξέλιξη των γεγονότων από πλευράς Εναγόντων παρά μόνο απάντηση σε κάποιες των επιστολών του 2012 εκφράζοντας τη δική τους θέση. Αυτό επιβεβαιώνει ότι η αποστολή, η φύση και οι συνέπειες των επιστολών ουδόλως αποτελούν το κύριο και ή ουσιαστικό μέρος του ισχυριζόμενου δόλου.

Ως εκ τούτου, θεωρώ ότι η ένορκη δήλωση των Εναγόντων που συνοδεύει τόσο την αίτηση ημ. 7.11.16 όσο και την αίτηση ημ. 30.8.17 καταδεικνύει ότι όλα τα επίδικα γεγονότα στη βάση της αγωγής περί συνωμοσίας, δόλου και απάτης ουσιαστικά έλαβαν χώρα στο Μαυροβούνιο. Θεωρώ ότι στην υπό κρίση περίπτωση η επίδικη διαφορά αφορά γεγονότα τα οποία έλαβαν χώρα στο Μαυροβούνιο και ο ισχυρισμός για το ότι στάληκαν οι συγκεκριμένες επιστολές ως μέρος του δόλιου σχεδίου είναι καθαρά τεχνητός για να συνδέσει την υπόθεση με την Κύπρο και προσδώσει δικαιοδοσία στα Κυπριακά Δικαστήρια. Θεωρώ ξεκάθαρο ότι αν οποιοσδήποτε εξετάσει την ουσία όλης της υπόθεσης, χωρίς τεχνητά κριτήρια, τότε εύκολα θα καταλήξει ότι το αποδιδόμενο δόλιο σχέδιο και η απάτη δεν διαπράχθηκαν στην Κύπρο. Σχετικό είναι το ανωτέρω απόσπασμα από την υπόθεση **George Monro** στο οποίο γίνεται αναφορά την υπόθεση **Castree** (ανωτέρω). Ακόμα και αν ήθελε θεωρηθεί ότι οι εν λόγω επιστολές είναι μέρος του σχεδίου τότε και πάλι η ουσιαστική και αποτελεσματική διάπραξη του δόλου έγινε στο Μαυροβούνιο.

Ακόμα και σε περίπτωση που ήθελε θεωρηθεί ως καθοδηγητική η νομολογία αναφορικά με τον ΕΚ1215/12, όπως καταγράφεται στο απόσπασμα από το σύγγραμμα **Private International Law** (ανωτέρω), ή ακόμα ότι τυγχάνει εφαρμογής ο ΕΚ, και πάλι το Δικαστήριο θα αδυνατούσε να καταλήξει ότι τα Κυπριακά Δικαστήρια έχουν δικαιοδοσία αναφορικά με την υπό κρίση Αγωγή.

Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο θα ανατρέξει και αντλήσει καθοδήγηση από τη νομολογία αναφορικά με την εφαρμογή του **άρθρου 7(2) του ΕΚ1215/12** το οποίο προνοεί την ύπαρξη δικαιοδοσίας σε περίπτωση αδικοππραξίας ή οιονεί αδικοππραξίας ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου συνέβη ή ενδέχεται να συμβεί το ζημιογόνο γεγονός.

Στην υπόθεση **Handelskwekerij G. J. Bier BV v. Mines de Potassa d'Alsace SA**, C-21/76, ημ. 30.11.76, λέχθηκε ότι ο όρος «τόπος όπου συνέβη το ζημιογόνο γεγονός» αναφέρεται στον τόπο όπου επήλθε η ζημιά (ο τόπος όπου προέκυψε η ζημιά) ή στον τόπο όπου διεπράχθη η πράξη ή η παράλειψη που προξένησε τη ζημιά (ο τόπος όπου τελέστηκε η πράξη ή η παράλειψη).

Με βάση τη νομολογία που ακολούθησε, στον συγκεκριμένο όρο δεν δίδεται ευρεία ερμηνεία. Στην υπόθεση **Marinari v. Llod's Bank Plc**, C-364/93, ημ. 19.9.95, λέχθηκαν τα ακόλουθα:

«14 Μολονότι επομένως γίνεται δεκτό ότι η έννοια «τόπος όπου συνέβη το ζημιογόνο γεγονός», όπως χρησιμοποιείται στο άρθρο 5, σημείο 3, της Συμβάσεως, μπορεί να καλύπτει τόσο τον τόπο όπου επήλθε η ζημιά όσο και τον τόπο όπου συνέβη το γενεσιουργό της ζημίας γεγονός, η έννοια αυτή δεν μπορεί εντούτοις να ερμηνευθεί τόσο ευρέως, ώστε να καλύπτει κάθε τόπο στον οποίο θα μπορούσαν να γίνουν αισθητές οι επιζήμιες συνέπειες ενός γεγονότος που έχει ήδη προκαλέσει ζημιά, η οποία έχει πράγματι επέλθει σε άλλον τόπο.»

15 Κατά συνέπεια, η έννοια αυτή δεν μπορεί να ερμηνευθεί ως καλύπτουσα τον τόπο στον οποίο ο ζημιωθείς ισχυρίζεται, όπως συμβαίνει στην υπόθεση της κύριας δίκης, ότι υπέστη περιουσιακή ζημιά που αποτελεί τη συνέπεια της αρχικώς επελθούσας ζημίας που υπέστη εντός άλλου συμβαλλομένου κράτους.»

Χρήσιμη αναφορά γίνεται και στην υπόθεση **Universal Music International Holding BV v. Schilling**, C-12/15, ημ. 16.6.16, από την οποία το ακόλουθο απόσπασμα είναι διαφωτιστικό:

«25 ... Στο μέτρο που η δικαιοδοσία των δικαστηρίων του τόπου όπου συνέβη το ζημιογόνο γεγονός συνιστά κανόνα περί ειδικής

βάσεως διεθνούς δικαιοδοσίας, ο κανόνας αυτός χρήζει αυτοτελούς και στενής ερμηνείας με αποτέλεσμα να μην επιτρέπεται ερμηνεία βαίνουσα πέραν των περιπτώσεων που ρητώς προβλέπει ο εν λόγω κανονισμός (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 5ης Ιουνίου 2014, *Coty Germany*, C-360/12, EU:C:2014:1318, σκέψεις 43 έως 45, καθώς και της 10ης Σεπτεμβρίου 2015, *Holterman Ferho Exploitatie κ.λπ.*, C-47/14, EU:C:2015:574, σκέψη 72 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

...

34 Πρέπει να υπομνησθεί συναφώς ότι η έκφραση «τόπος όπου συνέβη το ζημιογόνο γεγονός» δεν δύναται να ερμηνεύεται με τέτοια ευρύτητα ώστε να καταλαμβάνει κάθε τόπο στον οποίο θα μπορούσαν να γίνουν αισθητές οι επιζήμιες συνέπειες ενός γεγονότος που έχει ήδη προκαλέσει ζημία η οποία επήλθε, στην πράξη, σε άλλον τόπο (απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 1995, *Marinari*, C-364/93, EU:C:1995:289, σκέψη 14).

35 Στη γραμμή αυτής της νομολογίας, το Δικαστήριο διευκρίνισε επίσης ότι η εν λόγω φράση δεν αφορά τον τόπο κατοικίας του ενάγοντος όπου βρίσκεται το επίκεντρο της περιουσίας του για τον λόγο και μόνον ότι ο ενάγων υπέστη στον τόπο αυτόν οικονομική ζημία συνεπεία της σημειωθείσας εντός άλλου κράτους μέλους απώλειας ορισμένων περιουσιακών στοιχείων του (απόφαση της 10ης Ιουνίου 2004, *Kronhofer*, C-168/02, EU:C:2004:364, σκέψη 21).

...

39 Μόνο στην περίπτωση κατά την οποία υπέρ της απονομής διεθνούς δικαιοδοσίας στο δικαστήριο του τόπου επελεύσεως μιας αμιγώς οικονομικής ζημίας συνηγορούν και οι λοιπές ιδιαίτερες περιστάσεις της υποθέσεως θα μπορούσε

δικαιολογημένως μια τέτοια ζημία να παράσχει στον ενάγοντα τη δυνατότητα ασκήσεως αγωγής ενώπιον του δικαστηρίου αυτού.

40 Κατόπιν των προεκτεθεισών εκτιμήσεων, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 5, σημείο 3, του κανονισμού 44/2001 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, σε μια περίπτωση όπως αυτή της κύριας δίκης, ως «τόπος όπου συνέβη το ζημιογόνο γεγονός» δεν μπορεί να θεωρηθεί, ελλείψει άλλων σημείων συνδέσεως, ο κείμενος σε κράτος μέλος τόπος όπου συνέβη η ζημία, οσάκις η ζημία αυτή συνίσταται αποκλειστικώς σε οικονομική απώλεια επελθούσα άμεσα στον τραπεζικό λογαριασμό του ενάγοντος και απορρέουσα άμεσα από παράνομη πράξη διαπραχθείσα σε άλλο κράτος μέλος.»

Με βάση τις πιο πάνω νομικές αρχές αναφορικά με την ερμηνεία του άρθρου 6 του ΕΚ1215/12, προκύπτει και πάλι χωρίς δυσκολία ότι δικαιοδοσία έχουν τα δικαστήρια του τόπου όπου επεσυνέβη η αδικοπραξία, ήτοι τα δικαστήρια του Μαυροβουνίου όπου ουσιαστικά συντελέστηκε ο κατ' ισχυρισμός δόλος, απάτη, συνωμοσία και ψευδείς παραστάσεις. Με βάση τα ισχυριζόμενα γεγονότα, τα Κυπριακά Δικαστήρια δεν δύνανται να αναλάβουν δικαιοδοσία με μόνο το στοιχείο της έδρας των Εναγόντων στην Κύπρο από τη στιγμή που και η επέλευση της ζημιάς στους Ενάγοντες, ήτοι η απώλεια της επένδυσής τους, ουσιαστικά έλαβε χώρα στο Μαυροβούνιο. Το γεγονός της ύπαρξης του εγγεγραμμένου γραφείου των Εναγόντων δεν είναι ικανό από μόνο του να συνδέσει την πρόκληση ζημιάς με την Κύπρο και δεν υπάρχει οποιοδήποτε στοιχείο πέραν της αποστολής των επιστολών που να συνδέει την Κύπρο με την αδικοπραξία ή την προκληθείσα ζημία. Επομένως δεν υπάρχουν τέτοια στοιχεία που να καταδεικνύουν τέτοιο στενό σύνδεσμο με την Κύπρο για να θεωρηθεί ότι τα Κυπριακά Δικαστήρια έχουν δικαιοδοσία.

Ο δικηγόρος των Εναγόντων στηρίχθηκε στη θέση της ΑΑ πως το όλο ζήτημα είναι πρόωρο να αποφασιστεί στο παρόν στάδιο και επομένως το Δικαστήριο θα πρέπει να εξετάσει τη σημασία των επιστολών κατά την ακρόαση της

Αγωγής. Το Δικαστήριο δεν υιοθετεί αυτή την τοποθέτηση καθότι στο παρόν στάδιο και για σκοπούς της παρούσας Αίτησης περιορίζεται να εξετάσει το περιεχόμενο της ένορκης δήλωσης που υποστηρίζει την αίτηση για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας και το κατά πόσο αυτή αποκαλύπτει την ύπαρξη δικαιοδοσίας των Κυπριακών Δικαστηρίων. Με άλλα λόγια το Δικαστήριο καλείται να εξετάσει τους ισχυρισμούς των Εναγόντων, όπως ακριβώς παρουσιάζονται από τους ίδιους, για να αποφασίσει κατά πόσο αυτοί είναι ικανοί να καταδείξουν σύνδεση με την Κύπρο και συνακόλουθα να αποδώσουν δικαιοδοσία στα Κυπριακά Δικαστήρια. Το Δικαστήριο έχει τη δυνατότητα να εξετάσει και αποφασίσει το ζήτημα χωρίς με οποιονδήποτε τρόπο να υπεισέρχεται στην εξέταση της ουσίας, ήτοι το κατά πόσο αυτές οι επιστολές όντως αποτελούν μέρος του δόλιου σχεδίου ή όχι και τη σημασία τους. Σαφώς δεν έχει καταδειχθεί η όποια διάπραξη αδικήματος στην Κύπρο στην προκειμένη περίπτωση.

Με βάση όσα αναφέρονται ανωτέρω, το Δικαστήριο θεωρεί ότι οι Ενάγοντες δεν κατάφεραν να καταδείξουν την ύπαρξη δικαιοδοσίας των Κυπριακών Δικαστηρίων στα πλαίσια και για σκοπούς των αιτήσεων για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας και υποκατάστατης επίδοσης. Αυτή η διαπίστωση του Δικαστηρίου οδηγεί δίχως άλλο σε παραμερισμό των συναφών εκδοθέντων διαταγμάτων στα πλαίσια των αιτήσεων ημ. 7.11.16 και 30.8.17 αναφορικά με τον Εναγόμενο 1.

Αποτελεί ισχυρισμό των Εναγόντων ότι η καταχώριση εμφάνισης από τον Εναγόμενο 2 χωρίς διαμαρτυρία και η υπερβολική και αδικαιολόγητη καθυστέρηση στην καταχώριση της αντίστοιχης αίτησης παραμερισμού από τους Εναγόμενους 3 ισοδυναμεί με αποδοχή και υπαγωγή αυτών των δύο Εναγομένων της δικαιοδοσίας των Κυπριακών Δικαστηρίων, και ότι ο Εναγόμενος 1 είναι αναγκάιος διάδικος και επομένως το Δικαστήριο δεν δύναται να αρνηθεί δικαιοδοσία. Επί τούτου το Δικαστήριο υιοθετεί και επαναλαμβάνει τα όσα αναφέρονται επί των εν λόγω ισχυρισμών στις αντίστοιχες ενδιάμεσες αποφάσεις του ημ. 9.11.20, τονίζοντας και εδώ ότι το ζήτημα της ύπαρξης δικαιοδοσίας δύναται να εγερθεί σε οποιοδήποτε στάδιο

της διαδικασίας, ακόμα και αυτεπάγγελτα από το Δικαστήριο, και δεν εναπόκειται στους διαδίκους να αποποιηθούν το δικαίωμα να ενστούν στη δικαιοδοσία ή να συμφωνήσουν να υπαχθούν σε αυτή. Σχετικές είναι οι υποθέσεις **Sevegep Ltd v. United Sea Transport Ltd κ.ά.** (ανωτέρω) και **Μούρτζινος v. Global Cruises SA.** (ανωτέρω).

Όπως έχει ήδη λεχθεί η Αγωγή καταχωρίστηκε με γενικώς οπισθογραφημένο κλητήριο και μετά την εμφάνιση των Εναγομένων, εξ αυτών ο Εναγόμενος 1 και οι Εναγόμενοι 3 υπό διαμαρτυρία, καταχωρίστηκε η έκθεση απαίτησης. Από τη στιγμή που η Αίτηση καταχωρίστηκε μετά την έκθεση απαίτησης, τότε σαφώς το Δικαστήριο δύναται να ανατρέξει σε αυτή ως επίσης και στο γενικώς οπισθογραφημένο κλητήριο για να εξετάσει κατά πόσο έχει δικαιοδοσία να εκδικάσει την παρούσα Αγωγή.

Επιπλέον και ανεξάρτητα από την πιο πάνω διαπίστωση του Δικαστηρίου, με βάση το περιεχόμενο της έκθεσης απαίτησης, το οποίο είναι ως επί το πλείστον πανομοιότυπο με αυτό της ένορκης δήλωσης της ΑΑ ημ. 7.11.16, δεν αποκαλύπτεται δικαιοδοσία των Κυπριακών Δικαστηρίων με αποτέλεσμα την αναστολή της διαδικασίας στην Αγωγή λόγω έλλειψης δικαιοδοσίας.

Αυτή η κατάληξη καθορίζει και την πορεία της Αίτησης χωρίς να καθίσταται αναγκαία η ενασχόληση με οποιοδήποτε άλλο θέμα εγείρεται στα πλαίσια αυτής.

IV. Παράβαση Καθήκοντος για Μη Πλήρη και Ειλικρινή Αποκάλυψη

Ανεξαρτήτως της πιο πάνω κατάληξης, θεωρώ σκόπιμο να ασχοληθώ με ακόμα ένα ζήτημα το οποίο εγείρεται στα πλαίσια της Αίτησης. Αυτό αφορά την παράβαση του καθήκοντος για πλήρη και ειλικρινή αποκάλυψη τόσο στην ένορκη δήλωση της ΑΑ όσο και στην έκθεση απαίτησης. Ειδικότερα, αποτελεί ισχυρισμό της ΑΒ στην ένορκη της δήλωση που συνοδεύει την Αίτηση ότι οι Ενάγοντες βασικά παρουσιάζουν μια μονόπλευρη εικόνα των γεγονότων και δεν έθεσαν ενώπιον του Δικαστηρίου πιθανές υπερασπίσεις ή έστω

επιχειρήματα τα οποία θα προωθούσε ο Εναγόμενος 1 αν συμμετείχε στη διαδικασία.

Η υποχρέωση πλήρους αποκάλυψης σε μονομερείς αιτήσεις και δη σε αιτήσεις για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας αναφέρεται στην υπόθεση **Demstar United v. Zim Israel Navigation Co Limited κ.ά.** (ανωτέρω), από την οποία το ακόλουθο απόσπασμα είναι διαφωτιστικό:

«Είναι θεμελιωμένο ότι διάδικος ο οποίος επιδιώκει με μονομερή αίτηση τη χορήγηση θεραπείας, πρέπει να προβεί σε πλήρη αποκάλυψη των γεγονότων τα οποία επενεργούν στην άσκηση των εξουσιών του Δικαστηρίου για την παροχή θεραπείας. Η αρχή αυτή συναρτάται με την καλή πίστη η οποία πρέπει να επιδεικνύεται οποτεδήποτε επιδιώκεται η θεραπεία στην απουσία του αντιδίκου. [Βλέπε **Jadranska Slobodna Plovidba v. Photos Phitiades & Co** (1965) 1 C.L.R. 58. **Abdu All Altobeiqui v. M/V Nada G. and Another** (1985) 1 C.L.R. 543. **Sekavin S.A. v. Ship "Platon ch"** (1978) 1 C.L.R. 297. **Amathus Navigation Co Ltd v. Concert I Express Liners and Others** (1993) 1 A.A.Δ. 1030.] Στη **Zachariades v. Liveras and Others** (1989) 1 C.L.R. 437, κρίθηκε υπό το φως της Αγγλικής νομολογίας ότι η μη αποκάλυψη όρου της μεταξύ των μερών συμφωνίας για την παραπομπή διαφορών σε Δικαστήριο της αλλοδαπής συνιστά εκτροπή από την αρχή της πλήρους αποκάλυψης των ουσιωδών γεγονότων και δικαιολογεί την ακύρωση του διατάγματος. Αντίθετα με την απόφαση στη **Zachariades** (ανωτέρω) και τις αρχές των Αγγλικών αποφάσεων που υιοθετεί, η απόφαση του δικαστηρίου στην **Ellinger v. Guinness, Mahom & Co.** [1939] 4 All E.R. 16, τείνει να υποστηρίξει ότι η μη αποκάλυψη πρέπει να συνοδεύεται και από πρόθεση εξαπάτησης (*deceit*) για να δικαιολογείται η ακύρωση, προσέγγιση που απηχείται και σε δύο πρωτόδικες αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου (**Cyprus Potato Marketing Board v. Primlaks (Pacific Violet)** και Άλλου, (1990) 1 A.A.Δ. 219· και **Sons of Afif Yamout v. Schiffahrts - Ges. Elbe M.B.H. & Co.** και Άλλων

(1990) 1 A.A.Δ. 490 η κατάληξη της οποίας δεν εγκρίθηκε κατά την αναθεώρησή της. (Βλέπε **Sons of Afif Yamout** (αναφέρεται πιο κάτω.) Το στοιχείο της εξαπάτησης δεν αποτελεί προϋπόθεση για ακύρωση του διατάγματος. (Βλέπε **The Andria** [1984] 1 All E.R. 1126 (C.A.). **The Hagen** [1908] P. 189. **Boyce v. Gill** [1981] 64 L.T. 824. **Brink's Mat Ltd Elcombe** [1988] 1 W.L.R. 1350 (C.A.). **Γρηγορίου Άκης άλλως Γρηγόρης Ν. και Άλλοι v. Χριστοφόρου και Άλλων** (1995) 1 A.A.Δ. 248. Η θέση αυτή κρίνεται σωστή. Ό,τι ανατρέπει τη βάση του διατάγματος είναι η μη αποκάλυψη γεγονότων εξ αντικειμένου ουσιώδους σημασίας για την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου. Στην απουσία τους, η απόφαση του δικαστηρίου καθίσταται ακροσφαλής.»

Η υπόθεση αυτή υιοθετήθηκε πλήρως στην υπόθεση **Hani Mousa El - Sayegh v. Credit Suisse** (1996) 1B A.A.Δ. 836, η οποία αφορούσε αίτηση για σφράγιση και επίδοση εκτός δικαιοδοσίας. Στην υπόθεση **Χαραλάμπους v. Petros Michael Exclusif Ltd κ.ά.** (2004) 1(Γ) A.A.Δ. 1953, η οποία αφορούσε αίτηση για προσωρινά διατάγματα, τονίστηκε ότι η υποχρέωση αποκάλυψης όλων των ουσιωδών γεγονότων αφορά στην παρουσίαση όλων των στοιχείων έτσι ώστε να δοθεί η ορθή εικόνα των γεγονότων, και τέθηκε ως εξής στο ακόλουθο απόσπασμα:

«Είναι μεγάλη η ευθύνη εκείνου που επιδιώκει θεραπεία χωρίς να ακούεται η άλλη πλευρά, να θέσει όλα τα δεδομένα με ύψιστη καλή πίστη και με πληρότητα. Το ενδεχόμενο να είναι δυνατό εκ των υστέρων η γενική εικόνα που δημιουργείται να είχε αντικριστεί διαφορετικά μετά από μια εξονυχιστική έρευνα, δεν είναι ικανοποιητική απάντηση όταν, όσα ως σύνολο μεταδίδονται, σαφώς οδηγούν στο σχηματισμό άλλης εικόνας.»

Επίσης, σε μονομερείς αιτήσεις η υποχρέωση αποκάλυψης δεν αφορά μόνο γεγονότα αλλά επεκτείνεται και σε νομικούς ισχυρισμούς και ακόμα πιθανές

υπερασπίσεις της αντίδικης πλευράς, (βλ. **Goldrein, Pre-emptive remedies**, Looseleaf έκδοση, παρ. A1-490B, A1-480 και A1-487, **Commercial Injunctions, Steven Gee**, 6^η έκδοση, σελ. 269-270, παρ. 9-006 και 9-007 και σελ. 273, παρ. 9-011 και **Global Cruises S.A. κ.ά. v. Metro Shipping & Travel Ltd** (1989) 1(E) A.A.Δ. 607).

Ο δικηγόρος του Εναγομένου 1 εξειδικεύει τα γεγονότα τα οποία θεωρεί ότι δεν αποκαλύφθηκαν καθόλου ή δεν αποκαλύφθηκαν με τον ορθό και πλήρη τρόπο. Παρά ταύτα, κατά την εξέταση τέτοιου ζητήματος, το Δικαστήριο δύναται να εξετάσει όλα τα στοιχεία που τέθηκαν ενώπιον του και όχι απαραίτητως να περιοριστεί μόνο στα όσα επικαλείται η άλλη πλευρά. Με άλλα λόγια, το Δικαστήριο έχει εξουσία να εξετάσει όλα όσα τέθηκαν ενώπιον του, και όχι μόνο εκείνα τα οποία εισηγείται η άλλη πλευρά, για να αποφασίσει κατά πόσο οι Ενάγοντες ικανοποίησαν αυτό το καθήκον για πλήρη και ειλικρινή αποκάλυψη στα πλαίσια των μονομερών αιτήσεων τους για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας και υποκατάστατης επίδοσης.

Κατ' αρχάς κρίνεται σκόπιμο να λεχθεί ότι η ΑΒ στην ένορκη της δήλωση που συνοδεύει την Αίτηση περιγράφει τα επίδικα γεγονότα, παρουσιάζοντας την εκδοχή του Εναγομένου 1 ως προς το ότι αυτός συμμορφώθηκε πλήρως με τις υποχρεώσεις του δυνάμει των προαναφερόμενων συμφωνιών, ενδιαφερόταν και ενεργούσε με γνώμονα τη στήριξη και ανάπτυξη της ΚΑΡ και ότι τελικώς η οικονομική αποτυχία της και η διαδικασία εκκαθάρισης δεν προήλθε από τον ίδιο και δεν έχει ακόμα ολοκληρωθεί, παραπέμποντας και στην απόφαση UNCITRAL. Είναι γεγονός ότι η ΑΒ, μεταξύ άλλων, παρουσιάζει και αρκετό αριθμό επιστολών αναφορικά κυρίως με το θέμα της δανειοδότησης της ΚΑΡ από τη Deutsche Bank και την όλη εξέλιξη των γεγονότων με την επιτάχυνση πληρωμής και την καταβολή του τέλους αναδιάρθρωσης, υποστηρίζοντας τις δικές της θέσεις. Η ΑΑ, στην ένορκη της δήλωση ημ. 7.11.16, δεν παρουσιάζει οποιαδήποτε από τις εν λόγω επιστολές, παρόλο που κάνει αναφορά σε κάποιες εξ αυτών και στο περιεχόμενό τους.

Θεωρώ ότι για σκοπούς επίδοσης εκτός δικαιοδοσίας οι Ενάγοντες αποκάλυψαν τα ουσιώδη γεγονότα. Όπως διαφαίνεται μέσα από την ένορκη δήλωση της ΑΑ ημ. 7.11.16, οι Ενάγοντες προέβησαν σε μια εκτενή αναφορά όλων των γεγονότων, παρέπεμψαν σε διάφορες συμφωνίες και επιστολές τις οποίες είτε επισύναψαν είτε επεξήγησαν ως προς το περιεχόμενο τους. Σαφώς δεν αναμένεται η λεπτομερής περιγραφή του κάθε γεγονότος σε αυτό το στάδιο, ούτε και η παρουσίαση κάθε σχετικού εγγράφου προς υποστήριξη των ισχυρισμών του ενόρκως δηλούντος, παρά μόνο η αναφορά όλων των ουσιωδών γεγονότων τα οποία αποτελούν τη βάση για την κρίση του Δικαστηρίου ως προς το κατά πόσο ικανοποιούνται οι προϋποθέσεις ή μη έγκρισης της αίτησης. Στην προκειμένη περίπτωση βασικά εκείνο το οποίο παρατηρείται είναι ότι μέσα από την αναφορά των γεγονότων και την παρουσίαση εγγράφων, ο Εναγόμενος 1 δίδει τη δική του τοποθέτηση επί των γεγονότων και ερμηνεία των εγγράφων, η οποία είναι εκ διαμέτρου αντίθετη και διαφορετική από τις θέσεις και τους ισχυρισμούς των Εναγόντων. Σαφώς όμως, μέσα από την ένορκη δήλωση της ΑΑ και κυρίως τις διάφορες διαδικασίες, διαφαίνεται η διαφωνία μεταξύ των μερών. Επί τούτου αξίζει να σημειωθεί ότι η ΑΑ επισυνάπτει περίληψη της υπεράσπισης των Εναγόντων στη διαιτητική διαδικασία UNCITRAL στην οποία φαίνονται οι θέσεις του Εναγομένου 1.

Παρόλο που το Δικαστήριο θεωρεί ότι οι Ενάγοντες παρουσίασαν τα ουσιώδη γεγονότα ως προς το ιστορικό και την εξέλιξη αυτών, εντούτοις δεν υιοθετεί την ίδια θέση και ως προς το ζήτημα της διαιτητικής διαδικασίας UNCITRAL και ειδικότερα την κατάληξη αυτής με την έκδοση απόφασης κατόπιν ακρόασης.

Στην ένορκη δήλωση της ΑΒ που συνοδεύει την Αίτηση γίνεται αναφορά στη διαιτησία UNCITRAL η οποία κινήθηκε από τους Ενάγοντες και την ΕΝ+ τον Νοέμβριο του 2013 και συγκεκριμένα στα εξής:

- (i) Οι Ενάγοντες προέβαλαν ισχυρισμό με βάση τη συμφωνία διευθέτησης και της αγοράς μετοχών ΚΑΡ ότι το Μαυροβούνιο

- Εμπόδισε τα σχέδια αναδιάρθρωσης της ΚΑΡ
  - Προκάλεσε παράνομα την επιτάχυνση του δανείου της ΚΑΡ με τη Deutsche Bank
  - Απέτυχε να εξασφαλίσει μια προσιτή και μακροπρόθεσμη προμήθεια ηλεκτρικής ενέργειας για την ΚΑΡ
  - Παραβίασε τα συμβατικά και εκ του νόμου καθήκοντα του καταθέτοντας αίτηση πτώχευσης κατά της ΚΑΡ και
  - Παραβίασε επανειλημμένα τον νόμο κατά τη διαδικασία πτώχευσης της ΚΑΡ.
- (ii) Ο Εναγόμενος 1 υπέβαλε ανταπαίτηση στην ίδια διαδικασία αξιώνοντας συμβατικές κυρώσεις και αποζημιώσεις για παραβιάσεις της συμφωνίας διευθέτησης από τους Ενάγοντες και την EN+.
- (iii) Το διαιτητικό δικαστήριο εξέδωσε την τελική του απόφαση στις 12.1.17, αντίγραφο της οποίας επισυνάπτεται, διαπιστώνοντας μεταξύ άλλων τα εξής:
- Λόγω της αδυναμίας της ΚΑΡ να ικανοποιήσει περισσότερους από τρεις μηνιαίους λογαριασμούς ηλεκτρικού ρεύματος η αποτυχία της αναδιάρθρωσης σημειώθηκε την 1^η Μαρτίου 2012 δεδομένου ότι ο Εναγόμενος 1 είχε το δικαίωμα να απαιτήσει από τους Ενάγοντες να μεταβιβάσουν αμελλητί όλες τις μετοχές τους επί της ΚΑΡ στον Εναγόμενο 1 χωρίς αποζημίωση (παρ. 308 και 332 απόφασης)
  - Η μη εκπλήρωση υποχρεώσεων της ΚΑΡ στο πλαίσιο της συμφωνίας διευθέτησης της Deutsche Bank δεν προκλήθηκε από την άρνηση του Εναγομένου 1 ως προς την αίτηση των Εναγόντων για έγκριση των ενδοεταιρικών δανείων (παρ. 457 απόφασης)
  - Ο Εναγόμενος 1 δεν παρέβη οποιαδήποτε συμβατική ή εκ του νόμου υποχρέωση όταν αρνήθηκε να συμμετάσχει στην αναδιάρθρωση της ΚΑΡ (παρ. 457 απόφασης)

- Η αποτυχία της ΚΑΡ να παραδώσει τις οικονομικές καταστάσεις και το επιχειρηματικό σχέδιο δεν ήταν ο λόγος για τον οποίο η Deutsche Bank αποφάσισε να επικαλεστεί γεγονός αθέτησης της δανειακής σύμβασης και δεν υπήρξε συνωμοσία μεταξύ της Deutsche Bank και του Εναγομένου 1 (παρ. 562 απόφασης)
  - Ο Εναγόμενος 1 δεν συμμορφώθηκε πλήρως με τις υποχρεώσεις του όσον αφορά την καταβολή του ΦΠΑ προς την ΚΑΡ για την οποία δεν απεδείχθη ότι οι Ενάγοντες υπέστησαν οποιαδήποτε άμεση ζημιά ή απώλεια. Η καταβολή του ΦΠΑ δεν θα είχε θεραπεύσει το γεγονός αθέτησης, δεδομένου ότι η αποτυχία της αναδιάρθρωσης βασίστηκε στο γεγονός ότι η ΚΑΡ δεν είχε καταβάλει πάνω από €22εκ. σε λογαριασμούς ηλεκτρικής ενέργειας (παρ. 600, 609 και 599 απόφασης)
  - Ο Εναγόμενος 1 δεν παρέβη την υποχρέωση του όσον αφορά την καλύτερη δυνατή προσπάθεια να εξασφαλίσει τον εφοδιασμό της ΚΑΡ με ηλεκτρική ενέργεια. Δεν υπήρξε οποιαδήποτε απόδειξη ότι οι Εναγόμενοι θα μπορούσαν να επιτύχουν καλύτερη λύση για τα θέματα ηλεκτροδότησης της ΚΑΡ (παρ. 643 απόφασης).
- (iv) Το δικαστήριο αποφάσισε επίσης ότι οι Ενάγοντες παραβίασαν τη συμφωνία διευθέτησης διατάσσοντας τους να καταβάλουν συμβατικές κυρώσεις ύψους περίπου €330.000 προς τον Εναγόμενο 1 (παρ. 965 απόφασης), κάτι το οποίο δεν έχουν ακόμα πράξει.
- (v) Ο Εναγόμενος 1 έχει αιτηθεί σε διαφορετική διαδικασία την εγγραφή της διαιτητικής απόφασης στην Κύπρο και η διαδικασία εκκρεμεί.

Στην ένορκη δήλωση της ημ. 7.11.16 η ΑΑ αναφέρεται στη διαδικασία UNCITRAL, επισημαίνοντας ότι αυτή αφορούσε απαιτήσεις τόσο για συμβατική παράβαση όσο και για αστική ευθύνη. Ταυτόχρονα αναφέρει ότι τυχόν έκδοση απόφασης υπέρ των Εναγόντων θα μειώσει αναλόγως την απαίτηση τους στην παρούσα Αγωγή καθότι η διαιτητική διαδικασία καλύπτει μέρος της βάσης της Αγωγής.

Είναι η θέση των Εναγόντων, όπως καταγράφεται στην ένορκη δήλωση της ΑΑ που συνοδεύει την ένσταση στην παρούσα Αίτηση, ότι οι Ενάγοντες αναφέρθηκαν στην εν λόγω διαδικασία η οποία περιορίζεται σε συμβατικές υποχρεώσεις αναφορικά με τη συμφωνία διευθέτησης και δεν επεκτείνεται σε ισχυρισμούς απάτης και δόλου. Επιπλέον, παρουσίασαν περίληψη της υπεράσπισης του Εναγομένου 1 στη διαιτητική διαδικασία.

Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι ενώ οι Ενάγοντες θεώρησαν σκόπιμο να αναφερθούν στην εν λόγω διαιτητική διαδικασία, παρέλειψαν να αναφέρουν οτιδήποτε για αυτή στην ένορκη δήλωση της ΑΑ ημ. 30.8.17. Αυτό δημιουργεί εντύπωση καθότι ενώ οι ίδιοι οι Ενάγοντες αναγνωρίζουν στην ένορκη δήλωση ημ. 7.11.16 ότι η διαιτητική διαδικασία ξεφεύγει της συμβατικής διαφοράς μεταξύ των μερών και αφορά και αστική ευθύνη και ότι τυχόν θετικό αποτέλεσμα υπέρ τους θα διαφοροποιήσει και μειώσει την απαίτηση τους, δεν αποκαλύπτουν και αποκρύβουν το αντίθετο αποτέλεσμα της διαδικασίας το οποίο και πάλι ενδεχομένως επηρεάζει και έχει αντίκτυπο στην παρούσα διαδικασία της Αγωγής. Και τούτο, καθότι σύμφωνα με το περιεχόμενο της απόφασης, το δικαστήριο εξέτασε και ασχολήθηκε με σημαντικό μέρος των ισχυρισμών των Εναγόντων για τα γεγονότα που συνιστούν την επίδικη διαφορά, όπως η συμπεριφορά του Εναγομένου 1 αναφορικά με την παροχή ηλεκτρισμού και την τιμή αυτού, η δανειοδότηση από τη Deutsche Bank, οι συνθήκες σύναψης της συμφωνίας διευθέτησης και αγοράς μετοχών ΚΑΡ, οι συνθήκες επιτάχυνσης του δανείου και τελικώς η έναρξη και διαχείριση της διαδικασίας πτώχευσης της ΚΑΡ. Αυτά τα θέματα αποτελούν ένα ουσιώδες κομμάτι του αποδιδόμενου δόλιου σχεδίου και τα οποία μάλιστα όχι μόνο ηγέρθησαν σε άλλη διαδικασία αλλά αποφασίστηκαν και εναντίον των Εναγόντων.

Δεν διαφεύγει την προσοχή του Δικαστηρίου ότι πρόκειται για άλλης φύσης διαδικασία, πλην όμως θεωρώ ότι η απόφαση και τα όσα αναφέρονται εκεί για αυτά τα καίρια ζητήματα έπρεπε να είχαν τεθεί ενώπιον του Δικαστηρίου πρώτον για σκοπούς πληρότητας και δεύτερον για σκοπούς αποκάλυψης του αποτελέσματος της εξέτασης των ίδιων ισχυρισμών των Εναγόντων (έστω

από άλλο δικαστήριο στα πλαίσια άλλης διαδικασίας) και ενδεχόμενης αποκάλυψης της βαρύτητας της πιθανής υπεράσπισης του Εναγομένου 1 τόσο αναφορικά με τα γεγονότα και τη στάση του όσο αναφορικά και με την εφαρμογή του δεδिकाσμένου. Γι' αυτό προφανώς και στην αγόρευση του ο δικηγόρος του Εναγομένου 1 επιφύλαξε το δικαίωμα να εγείρει το προνόμιο της ετεροδικίας, αναστολή της διαδικασίας εν μέρει ή εν όλω λόγω διαιτητικής ρήτηρας και κυρίως κατάχρηση διαδικασίας και δεδिकाσμένο λόγω της απόφασης UNCITRAL.

Με βάση όσα αναφέρονται ανωτέρω, το Δικαστήριο θεωρεί ότι στη δεύτερη ένορκη δήλωση ημ. 30.8.17 οι Ενάγοντες παραβίασαν το καθήκον πλήρους και ειλικρινούς αποκάλυψης με τη μη αναφορά και παρουσίαση της διαιτητικής απόφασης UNCITRAL ημ. 12.1.17. Αυτή η παράλειψη ουσιαστικά απέκρυψε από το Δικαστήριο την ορθή, ακριβή και πλήρη εικόνα. Όπως συνάγεται από τη νομολογία, δεν απαιτείται να αποδειχθεί ότι τυχόν αποκάλυψη των γεγονότων θα οδηγούσε αυτομάτως σε διαφορετική κατάληξη από το Δικαστήριο παρά μόνο ότι θα το οδηγούσε στο να έχει μια πλήρη και σφαιρική εικόνα των γεγονότων, στην αξιολόγηση κάποιων βασικών ισχυρισμών των Εναγόντων, έστω και στα πλαίσια άλλης διαδικασίας, και στην αντίληψη πιθανών υπερασπίσεων του Εναγομένου 1. Αυτά τα στοιχεία αναμφίβολα είναι σημαντικά και έπρεπε να τα γνώριζε το Δικαστήριο στα πλαίσια προσέγγισης της μονομερούς αίτησης για υποκατάστατη επίδοση. Οι πιο πάνω διαπιστώσεις του Δικαστηρίου δεν διαφοροποιούνται από το γεγονός ότι η δεύτερη αίτηση αφορούσε μόνο την υποκατάστατη επίδοση, καθότι θεωρώ ότι αυτή ήταν συνακόλουθη της πρώτης και είχαν μεσολαβήσει ουσιώδη στοιχεία τα οποία οι Ενάγοντες όφειλαν να θέσουν υπόψιν του Δικαστηρίου.

Επομένως, το Δικαστήριο θα προχωρούσε στον παραμερισμό και ακύρωση του διατάγματος για υποκατάστατη επίδοση και για τον λόγο της μη αποκάλυψης ουσιωδών γεγονότων και συνακόλουθα της επίδοσης.

V. Κατάληξη

Ως εκ τούτου, εκδίδεται διάταγμα του Δικαστηρίου για παραμερισμό του κλητηρίου εντάλματος και της παρούσας Αγωγής λόγω έλλειψης δικαιοδοσίας των Κυπριακών Δικαστηρίων αναφορικά με τον Εναγόμενο 1.

Όσον αφορά τα έξοδα αυτά επιδικάζονται υπέρ του Εναγομένου 1 και εναντίον των Εναγόντων όπως αυτά θα υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο.

(Υπ.) .....

Έ. Εφραίμ, Π.Ε.Δ.

Πιστό αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

Ε.Ε./Ε.Ν.